giáng sinh

THÁNG M. HAI 74
229

TUỔI HOA

TẠP CHÍ GIẢI TRÍ VÀ GIÁO DỤC THANH THIẾU NHI

http://tieulun.hopto.org

TUỔI HOA

TẠP-CHÍ GIÁO-DỤC VÀ GIẢI-TRÍ THANH-THIẾU-NHI

Số đặc biệt

giáng sinh

T.H	3	Thư tòa soạn
LINH HƯƠNG	4	Giây phút tưng bừng
NGUYỄN PHƯỚC TIỀU DI	13	Nến trời ai thắp
MARIE NOEL VƯƠNG NGỌC LÂM dịch	20	Lễ giáng sinh của anh nhà giàu hổ thẹn
CHARLES DANA	26	Phải, Virginia ạ, có ông già Nô-en chứ
ÁNH MINH & PMNN	28	Đại giáo đường thánh Phê-rô
MINH QUÂN	34	Một chuyến phiêu lưu (III)
HỒNG HẠNH	42	Trang tóc dài
SONG THẤT	45	Nghệ thuật tặng quà
NGUYỄN THÁI HẢI	47	Khu vườn hạnh phúc

Thơ :

Trần thị Nguyệt Mai. Trần đức Oanh. Lê Nguyễn Mai Trắng. Vũ Phú Du. Hạ Lam. Thảo PL. Hiền thy Họa My. Mưng Hoang Vu. Ngọc Thúy Khanh..

Danh Ngôn, 14. Sổ tay bách khoa, 17. Cười bò, bò cười, 32. Giai thoại, 33. Dzíc Dzắc, 35. Tuổi hoa và bạn đọc, 56.

Bìa của ViVi

NĂM THỨ XIII • BỘ MỚI • SỐ 229 • Ngày 01-12-1974

Chủ nhiệm :
CHÁN TÍN

Thư ký Tòa soạn :
HÀ TĨNH

Quản lý :
VÕ VĂN HỮU

Bưu phiếu, chi phiếu đề tên VÕ VĂN HỮU

Thư từ, bài vở gửi HÀ TĨNH

Tòa soạn : 38, Kỳ Đồng Saigon 3 — Điện thoại : 99 034

http://tieulun.hopto.org

Kính chúc
Bạn đọc và gia-đình
Một mùa Giáng Sinh
Vui tươi, An lạc.

Ban Biên tập TUỔI HOA

Thân gửi bạn đọc,

Thực ra số này chưa có cái hình thức của một số đặc biệt theo nghĩa thông thường. Đã từ lâu, Tuổi Hoa khiêm tốn đóng khung những số đặc biệt trong ý nghĩa của bài vở, chọn lọc, trình bày theo một đề tài chung. Như số này gọi là số đặc biệt Giáng Sinh vậy.

Trong những trang báo kế tiếp, mỗi truyện, mỗi bài, tự nó là những niềm vui, là lời cầu chúc Giáng Sinh của từng tác giả, xin gửi tới bạn đọc, tiếp sau lời chúc trang trọng của « toàn ban ».

Số tới, T.H. số 230 trình bày một hình ảnh « về nguồn » rất ngoạn mục. ÔNG NGHÈ VINH QUY. Mẫu bìa vô tiền khoáng hậu này trong lịch sử TH được đi kèm một bài phỏng vấn nho nhỏ Họa sĩ V-Vi, về mẫu tem ÔNG NGHÈ và các mẫu tem trúng giải khác của anh trong năm qua. Phần truyện sẽ có các cây viết nữ quen thuộc đang được bạn đọc mến chuộng: CAM LI NTMT, VƯƠNG THỦY, LÊ THỊ THÁI BÌNH, Mt. HOA...

TUỔI HOA số sau nữa sẽ là giai phẩm Xuân Ất Mão, dày gấp đôi. Và đây mới thực là một số đặc biệt đúng nghĩa của chữ đặc biệt.

Ngay từ bây giờ bạn đã có thể gởi bài để tòa soạn chuẩn bị sắp xếp một số Xuân thật đặc biệt và hoàn hảo.

Thân mến cùng Bạn đọc
TUỔI HOA

http://tieulun.hopto.org

GIÂY PHÚT TƯNG BỪNG

Linh Hương

BẦU TRỜI HAY CÓ NHỮNG GỢN MÂY XÁM BUỔI SÁNG và mấy chú chim sẻ không ngừng nhảy nhót trên dãy mái ngói nhấp nhô dưới kia, hoặc líu lo chuyền từ mắc lưới này sang mắc khác chung quanh vòng rào sân thượng nhà ông Cò, đã biến cả đi, về một nơi ấm áp nào đó, ổ rơm trong ống xối, hay trong mái rất êm và nồng hơi ấm than nhà bếp. Đông đã về với nắng khép nép và những làn khói nhẹ bay lên buổi sớm mai, trong không khí một chút lạnh và trong lòng một chút rộn ràng. Một vài cái đập cánh luyến tiếc vang từ khung kính cửa sổ, đôi mắt đen láy với hàng mi vàng ướt át, chú chim bé nghiêng đầu nhìn rất xinh rồi lặng lẽ bay đi. Ty mở toang hai cánh cửa kiếng trong vắt nghiêng cả cười ra ngoài như muốn bay theo, đôi môi mọng lẩm bẩm:

— Mai mốt chờ Ty mở cửa nhé.

Nhớ bàn ủi đang nóng, Ty quay nhanh vào, hai bàn tay nhỏ cẩn thận trải áo ra rồi đưa bàn ủi rất gọn lên từng pli áo. Vừa treo lên móc, Ty vừa mân mê cài thử mấy chiếc nút xem có đưa mối chỉ ra ngoài không. Sau đó là cái áo đầm của Ty, thẳng phải biết nhé, mà lại trắng tinh nữa chứ, nhất là hai sợi dây phía sau, khéo làm sao cho một lần thắt đã thành một cái nơ duyên dáng và trang trọng. Bước chân Ba sau lưng vừa vặn lúc Ty mở bàn ủi và xếp gọn chiếc mền, giọng Ba trìu mến khi vòng tay ôm đầu Ty:

— Hôm nay Ty nghỉ học hả?

Cô bé có dịp phụng phịu:

— Vâng, còn Ba, Ba cứ đi làm hoài, Noël mà...

Những ngón tay cứng và ẩm ướt nước lồng vào tóc Ty:

— Chính những lúc nầy mới quan trọng thôi đó Ty.

Lặng im một lúc, Ba mơ màng tiếp:

— Khi nào lập được một tiệm bánh, Ba con mình mới sướng Tỵ à.

Thương nhất những lúc Ba nói về tương lai. Về một hiệu bánh ngọt sẽ mở. Chức quản lý cho một nhà hàng sang trọng hiện nay vẫn

http://tieulun.hopto.org

Ở chỗ ít ánh sáng nhất, cô bé đang nhẹ nhàng giơ khăn tay chùi nhanh những giọt lệ vui mừng đọng ở rèm mi.. Mà... hình như có một vết chocolat mờ, rất mờ, mà cô bé không hay, còn vương trên má phải...

---

không bằng được một cái gì nhỏ nhoi mà chính mình làm chủ. Ít ai như Ba, với lò nướng bánh và để lại bao nhiêu cách khéo như có sẵn trong đầu, Ba lo phần bánh ngọt cho nhà hàng. Bánh kem thơm ngát, bánh sừng trâu mứt bí ngọt lịm, bánh bông lan có hạt nho chua... Mỗi lần đem vào lớp là Phi Vân, Quỳnh Yến thích mê. Phi Vân:

— Nhỏ Ty sướng ghê, Ba tao chả biết làm cái gì cả, nữa là bánh...

Quỳnh Yến vừa nhấm nháp bánh sừng trâu vừa tấm tắc:

— Má tao có làm bánh nầy nhưng sao chả giống Ty à.

Chắc lúc đó đôi mắt Ty đã rực lên hãnh diện nhưng chỉ một chút thôi. Ba Phi Vân là Giám Đốc hãng vỏ ruột xe, đi đâu là xe đưa rước. Má Quỳnh Yến chủ một hãng thầu to. Hai nhỏ bạn dễ mến của Ty mỗi lần đến trường như là hai Công Chúa nhỏ đi học. Vậy mà tụi nó vẫn thấy thiếu thốn khi so với Ty. Ty biết Ty thiếu nhiều lắm chứ, những cái mà không ai bù đắp nổi kể cả Ba, nhưng Ty thương Ba quá, Ty không dám để lộ ra những mất mát của mình mà Ba phải đau lòng. Những cái bánh, những thức ăn Ba mang từ nhà hàng về đâu phải Má Ty đã dặn làm thế, chỉ cần nghĩ đến Ty trong căn lầu hẹp Bà Tư cho mướn, đi học về một mình, ăn một mình, dọn bài một mình, ngủ một mình, những hôm nhà hàng thết tiệc tối và Ba về thật khuya, là bao nhiêu Ba cũng muốn bỏ về với Ty. Như Ty đã bao lần bỏ giấc ngủ trưa, ngủ nướng buổi sáng, như sáng hôm nay, để phụ ba đánh trứng, trải khăn để làm món bánh bông lan cuốn, Ba đã dành phần bắt kem cho Thím Hai, chuyên môn bắt kem bûche de Noël, chỉ có 3 cái, 2 bánh lớn, 1 nhỏ mà Ba với Ty bận rộn từ sáng đến trưa. Chỉ lát nữa đây xe nhà hàng đến rước là Ba mặc áo, mang bánh đi, và Ty lại ở nhà một mình. À, lúc ấy ba Ty trông cũng oai tệ, cũng bước lên xe đưa rước, nhất là lần Ty thấy Ba đứng trong nhà hàng, những ngọn đèn vàng rực rỡ trên tường, lộng lẫy in lên kiếng, Ba mặc veste trắng thêu chữ M. J, quần tây đen, giầy tây đen bóng loáng, đưa mắt kiểm soát mấy ông cũng mặc đồ giống như Ba nhưng khăn bàn để trên tay và lăng xăng chạy tới lui. À, lúc ấy bầu trời màu gì nhỉ, à, màu sầm tím hoàng hôn và mặt Ba

http://tieulun.hopto.org

trông nghiêm lắm cơ, dưới bao nhiêu là ánh đèn, ấy vậy mà chỉ cần khuôn mặt Ty ló vào, như có làn gió ấm thổi qua, gương mặt với những cái nét khó khăn, bất động ấy chợt biến đi, nụ cười rạng rỡ đến thật nhanh và bao nhiêu đó cũng đủ Ty yên lòng về nhà một mình. Như Ty đã hỏi: Ba có ở đó không? Và Ba đã trả lời: Vâng, Ba ở đây. Tại sao Ty chỉ nhìn mà Ba biết Ty muốn hỏi và chỉ cười mà Ty hiểu Ba đã trả lời. Tại sao chỉ người đó cười Ty mới thấy an tâm, thấy ấm lòng. Sao từ nhỏ đến lớn chả ai dạy Ty điều đó, Ty cũng biết, cũng tin? Hình như chỉ chú chim sẻ sáng nay bay ngang cửa kính len lén nhìn Ty rồi bỏ đi là biết được điều đó. Mà... chim sẻ làm biếng nói lắm cơ!

Có một tiếng động lớn, như tiếng thịt gà cho vào chảo mỡ nóng và khói mịt mù chui qua lớp ngói đỏ bay lên từ ngôi nhà trước mặt. Người ta sửa soạn cho lễ nửa đêm. Ty thoáng cười hóm hỉnh khi nhớ đến câu hỏi của nhỏ Thúy Cúc: Ty sửa soạn món gì cho tiệc réveillon. Ty đã trả lời là nhiều lắm: gà Tây, heo quay và cái buche de Noël nho nhỏ cho hai ba con. Ty muốn cười liền sau câu nói dối vì tự nghĩ sao Thúy Cúc không hỏi là Ty có ăn réveillon không đã chứ. Ngón tay Ba ấn nhẹ vai Ty làm Ty giật mình quay lại:

— Gì cơ, Ba?

Đôi mắt Ba trang nghiêm:

— Chiều nay ba mượn chú Út sẵn đi ngang nhà rước Ty đến nhà hàng chơi nghe.

Ty định nhăn mặt: chơi cái gì hả Ba? vì nhớ đến những thực khách và khung cảnh sang trọng làm Ty thấy lạc lỏng. Nhưng Ba đã rất vội vàng, cái vội vàng lo ngại và âu yếm:

— Sao, con có thích không?

Sao Ba cứ hỏi Sao rất đầm ấm, và liền đó tiếng con ngọt êm hơn bất cứ thứ kem, thứ mứt nào — Con sẽ nói với Ba là con rất thích. Con đã thích câu Ba hỏi và thích luôn ý muốn của Ba — Ty đáp thật nhẹ:

— Có, con thích lắm, chiều nay con sẽ đến.

Hai vạt nơ chưa thắt của chiếc áo đầm trắng, đã mặc trong ngày lễ tổ chức hôm qua ở trường, giờ đây lại đòi đi chơi, lại bay rộn lên bởi những làn gió mát đưa vào từ khung cửa. Một cái gì vừa dừng lại và ấm áp thật lâu trên vùng tóc của Ty.

http://tieulun.hopto.org

Bữa tiệc Ba trông nom đặt ở tận lầu ba, khi con số 3 bật đỏ, chú Út dẫn ra chỉ Ty lối vào cặn kẽ rồi lại trở xuống. Qua khỏi tấm bảng đề tên người đặt tiệc, Ty bước nhanh trên lớp thảm đỏ. Hai bên lối đi buông màn vàng rực khoe hàng đèn sáng dọc theo hành lang.

Một cầu thang trắng kiểu cách nối liền phòng đợi với một phòng lớn đãi ăn phía trên. Tất cả các vách đều lót bởi lớp gỗ mun loang loáng ánh vẹc-ni, hàng chục, hàng trăm ngọn đèn vàng trên vách lồng trong cái chụp bằng thủy tinh muôn mặt cắt, tỏa ánh sáng rực rỡ — như hộp đựng Kim cương — xuống nền nhà trải thảm lông êm, và đọng lại từng vừng sáng óng ả trên vách gỗ đen nhánh. Trên trần là 2 chùm đèn treo, như những chùm hoa sen bằng lưu ly đính lại từng nhóm làm dáng cho trần nhà mầu trắng tuyết, mà phản chiếu lại từ các khung cửa kính cao vút, trong suốt, như có hàng ngàn ngọn đèn treo. Ánh sáng ở khắp nơi, từng khối trong vắt, đóng lỗ chỗ trên bàn ăn phủ khăn trắng, trên những cánh hồng nhung đỏ rực quyến rũ, kiêu kỳ giữa màu trắng muốt mênh mông, trên dao nĩa bóng loáng, chan hòa trên ly cốc, rơi rớt trên lưng ghế êm.

Mười bốn khung cửa sổ tất cả, mười bốn tấm kính trong, nhìn ra phần lớn bầu trời xanh ngây ngất ban chiều, một phần sông và nhà cửa, công xưởng chen chúc dưới kia, dịu dàng hơn màu sông, phẳng lặng hơn màu biển, ngọt ngào hơn màu mắt, chưa có màu xanh nào kỳ ảo hơn màu xanh trời chiều nay. Thoáng một cái, màu xanh biến đi, một chút le lói nắng rám pha hồng ngút mấy từng mây rồi biển đêm ùn ùn đến, đèn thành phố sáng lên như những hạt ngọc, những chuỗi ngọc long lanh trong đáy hộp nhung đen.

Rời khỏi khung cửa sổ Ty dừng thật lâu trước hang đá. Có lẽ quá nhiều ánh sáng trong phòng làm rừng giây kim tuyến, trái châu chói sáng hơn, duy những bức tượng vẫn giữ được nét mềm mại đơn sơ. Mải mê ngắm bức tượng Chúa Hài Đồng tay chân mũm mĩm hồng, Ty không chú ý đến tiếng kêu, mãi đến khi lập lại lần thứ hai, đúng là tiếng thím Hai. Nhận ra Thím ở một góc mà vàng buông rũ phía cuối phòng, Ty chạy ào đến; Thím Hai kéo Ty băng băng vào nhà bếp:

— Vậy mà Thím tưởng chú Út chưa đưa Ty đến chứ. Ty làm gì nảy giờ vậy.

Ty thẹn thò:

http://tieulun.hopto.org

— Dạ cháu đứng chờ Ba ở gần hang đá ấy chứ.

Trong bếp toàn là những người mặc đồng phục veste trắng, bên cạnh các bếp điện trắng tinh và lộn xộn mùi thức ăn từ các soong, các chảo, Ty cũng nhận ra Ba ngay ở chỗ Ba đứng tuổi hơn hết, sợi bạc đã bắt đầu thoáng thoáng trong tóc. Ba đang thúc hối mấy chị bếp sớt đồ ra những chiếc nồi con, còn các ông mặc đồ giống Ba đưa những chiếc xe đẩy tay nho nhỏ đến để đem thức ăn ra ngoài. Họ vừa làm vừa nói cười vui vẻ, hình như một chị bếp vừa lỡ tay để chiếc khăn lau chén rơi chấm vào một chút cà-ri, một anh đặt bàn vừa xếp nhầm chiếc nĩa gẫy vào chồng chén đĩa trên mâm của mình. Vậy mà Ba cũng ngoảnh lại tức thì khi Ty nhẹ bước đến sau lưng. Ba cười rất tươi:

— Con có thấy bánh bông lan cuốn của con hồi sáng, giờ đẹp ra sao không?

Ty xoắn xít theo chân Ba vào chiếc xe đẩy tay để khuất bên trong, trên mâm trên, có hai chiếc đĩa sứ to được đậy kín bằng cái vung cứng nhắc Ba giở nắp vung ra:

— Kỳ công của thím Hai đó.

Từ xa Thím Hai đỏ mặt sung sướng:

— Tại bắt hoài thành quen đó ông à.

Ty được dịp suýt soa khen luôn miệng: Ô, đẹp quá hả Ba, hay quá hả Ba. Ba chỉ mỉm cười. Hai bố con châu đầu trên hai khúc. Đúng là khúc cây với những sớ gỗ và các đường nứt nẻ thật linh động, có một chỗ, những đường vân nâu cong tròn lại, vòng vèo không ngừng trên một mặt "gỗ" còn tươi, rõ ràng là có một nhát búa chặt bớt đi một nhánh ba. Bên cạnh màu chocolat già nua, vụt nở những đóa hoa hồng dại, hoa tím hoang, hoa vàng mơn mởn xen lẫn với những tai nấm mốc meo. Như ai đã đẵn khúc gỗ nầy từ những thân cây đa na niên chôn trong biển tuyết của vùng rừng núi hoang vu nào, có người đã mang nó về từ vùng băng giá xa xôi và nhờ Ty nhắc nhở lại, ở mỗi mùa Giáng Sinh.

— Phải chi mình cũng có một cái hở Ba.

Ba định trả lời chi đó nhưng bóng ai đứng ngoài màn ngoắc tay Ba. Dường như là Ông Giám Đốc. Hình như quan khách đang tấp nập đến, những nốt nhạc êm nổi lên, ba bước hẳn ra ngoài, các chú đặt bàn cũng chia nhau đẩy xe thức ăn ra ngoài. Còn thím Hai đang nhanh nhẹn phân chia món Tôm chiên và sauce cho đủ mâm, món bánh sẽ dọn sau.

http://tieulun.hopto.org

Ty cảm thấy buồn buồn đẩy bánh lại và định đi về phía khung cửa sổ trống sau bếp nhưng thím Hai ngoắc Ty:

— Làm gì vậy, lại đây nè cô bé, coi người ta ăn mặc lạ lắm nè... Khó ai giữ được sự lãnh đạm mãi khi ở gần một con người đáo động như vậy, Ty cũng tò mò đứng nép bên tấm màn vàng.

Việt, Tây đủ cả, ăn mặc thật chải chuốt và vô cùng thanh nhã cho Ty nghĩ đây là những người cao quý trong xã hội. Họ đông nhưng tiếng nói chuyện chỉ rộn hơn tiếng máy lạnh rì rầm một chút xíu thôi Mấy bà thì sang trọng đủ kiểu, chiếc áo họ bận thường phết gót, toàn là các màu hết sức thu hút và điểm trang những chuỗi hột lấp lánh. Ban tổ chức bận rộn nhất là lúc họ ngồi cả vào bàn, rượu khai vị lớp bớp, thỉnh thoảng một tiếng cười ròn, ngắn vang lên rồi dừng lại kiểu cách như để gây sự hào hứng cho cuộc nói chuyện.

Vừa đủ cho Ty xem chán chê, thím Hai lại lôi tay Ty phăng phăng đến cái tủ lạnh vĩ đại đứng im lìm trong góc bếp, thím Hai nhanh nhẹn mở ra. Ô, Ty suýt la lên, còn một cái buche de Noël con con nằm một mình ở tầng cao nhất vừa xinh xắn, vừa kiêu hãnh. Thím Hai tròn má vồn vã khoe với Ty:

— Cái nầy dư nhưng Thím cũng làm cho mấy anh chị nhà bếp ăn. Bây giờ chắc đói bụng rồi ăn cùng với Thím vậy nhé.

Bụng Ty trống rỗng, nhưng Ty cũng cố gắng lắc đầu:

— Thôi để chờ mọi người đông đủ cả rồi cùng ăn Thím Hai ơi.

Nụ cười Thím Hai hóm hỉnh:

— Rồi họ sẽ có mà. Thôi để phần cho họ vậy.

Hai thím cháu ngồi hai bên cái bàn nhỏ trong bếp. Chia ra mười một phần, miếng bánh cũng còn lớn chán. Ty thầm thán phục thím Hai, bởi lớp chocolat, thơm thọ bên ngoài, nó làm cho hương vị phần bông lan bên trong đậm đà hơn và mùi rượu Rhum cũng lôi cuốn hơn. Vừa nghiến ngấu ngon lành, Ty vừa liến thoắng:

— Ba con chưa ăn bánh nầy đâu Thím Hai, chắc Ba con cũng đói bụng lắm. Thím Hai trìu mến nhìn Ty:

— Hễ lớn chức thì phải để dành bao tử vậy. — Ty còn đói bụng không?

Chắc đôi mắt Ty nó phản lại Ty, nó tố cáo bụng Ty còn đói dù Ty chỉ muốn nhai xong miếng bánh để nói không, Ty cứ lắc lắc đầu và giọng thím Hai dí dỏm khi đi về phía bếp:

http://tieulun.hopto.org

— Bụng Ty muốn nổi loạn đó, để Thím Hai lo nó cho.

Bao nhiêu là chả giò, gà đút lò, tôm chiên Thím bày cả ra bàn và bao tử Ty chịu thua, vừa chăm chú cho Ty ăn như đứa cháu thật nhỏ, Thím nhẹ cười:

— Mình cũng ăn nhà hàng vậy, có khác đâu hở Ty.

— Nhưng mình ăn lộn xộn quá à, đáng lẽ bánh phải ăn sau.

Ty hồn nhiên cãi, nhưng thím Hai đã rất duyên dáng phân bày:

— Thích gì thì ăn trước, mình hơn khách ở chỗ đó.

Hai thím cháu cùng cười nho nhỏ. Thêm cốc nước ngọt Thím Hai vừa rót thì bụng Ty cứng ngắc. Ty định rời bàn thì có hai bóng người — hai anh hầu bàn — tiến vào, họ cùng cười với thím Hai!

— Chà, chưa gì mà dám đánh chén trước hén.

Đôi mắt thím Hai tròn xoe ranh mãnh:

— Đừng ganh tị, lát nữa ăn không hết tôi phạt cho đó. — À, Anh Tư tìm gì vậy.

Hai người vây quay chiếc xe đề bánh, một người vén màn để xe đi ra người đẩy xe đáp:

— Cắt bánh, ăn gần xong rồi.

http://tieulun.hopto.org

Gần xong rồi, Ty thở phào Dễ chừng cũng 10 giờ. 12 giờ về nhà chen chúc phải biết, người ta đi lễ ấy mà. Chắc Ba đói lắm, một sáng kiến loé lên trong đầu, Ty nhè nhẹ đến gần màn nhìn ra ngoài. Ba vẫn oai vệ đứng ở đầu phòng gần khay bánh vừa đầy tới và được cắt ra để phân cho thực khách, đôi mắt Bá nhìn bao quát khắp cả khu phòng. Từ chỗ Ty đứng đến chỗ Ba hơi xa, nhưng Ty có thể kêu lớn mà ông Giám Đốc ở đầu kia không nghe. Người đãi dáng chừng là bạn ông Giám Đốc nhà hàng, hai người cứ trò chuyện nhau mãi thôi. Nếu Ty làm gan... Không suy nghĩ nữa, Ty gọi nho nhỏ rồi to dần :

— Ba... Ba !

Cái lưng Ba hơi nhúc nhích rồi Ba quay hẳn lại, Ty rung nhẹ góc màn cho Ba biết Ty ở đó rồi quay nhanh vào trong. Phần bánh Tý để cho Ba là chỗ chocolat thật dầy và nụ hoa hồng xinh xinh, ngăn để bánh cao quá đầu Ty mà thím Hai đâu mất, Ty nhón lên kéo từ từ miếng bánh, ra tới mép vĩ sắt, miếng bánh hơi đổ xuống và dính một mảng chocolat lớn vào tay Ty, nhưng chả sao, miễn Ba khỏ ibị cào ruột là Ty vui rồi. Ba đang đứng quay lưng lại chỗ góc màn Ty đứng. Ty giơ tay khều nhẹ áo và kêu lên khe khẽ ; Ba !

Ba quay lại, khom xuống và « hả? » với Ty là miếng bánh Ty cầm đã đút gọn vào trong miệng. Dáng chừng Ba không bằng lòng lắm nhưng... bất khả kháng. Ba đứng ngập ngừng một hồi lâu. Rồi thì tiếng ông Giám Đốc gọi bên kia, Ba lấy lại vẻ chửng chạc bước đi. Ty thích thú phủi tay nhìn theo và hồi hộp dõi khuôn mặt Ba lúc quay lại, dám Ba giận Ty thì khổ nhưng Ty thương Ba quá, Ty sợ Ba đói, bé như Ty còn biết đói huống gì Ba, Ba nhỉ ?

Muôn vạn ánh đèn chiếu xuống chiếc áo Ba thẳng nếp ủi rồi cả khuôn mặt Ba. Ty đứng bật dậy, miệng Ty há hốc rồi mặt Ty đỏ ừ. Một miếng chocolat đang dính trên mũi Ba. Rõ ràng là màu kem chocolat, đứng xa như Ty còn trông thấy rõ nữa là những thực khách đang ngồi quanh Ba. Chết Ty rồi, Ty bậy quá, tại bàn tay Ty dính chocolat, Ty quên. Còn mặt mũi nào khi một ông quản lý nhà hàng trong buổi tiếp tân mà mũi lại dính chocolat, làm sao giải thích cho ra lẽ với ông Giám Đốc? Trong tíc tắc Ty thấy được, tưởng tượng được đám thực khách cười như chợ vỡ và mặt ông Giám Đốc đỏ lên hầm hầm. Trong bao nhiêu năm làm việc, có lẽ đây là lần đầu tiên Ba bị hỗ, chỉ vì dắt Ty theo, lỡ dắt Ty theo. Ty quýnh lên, nước mắt vòng vòng quanh ông Giám

(xem trang 18)

http://tieulun.hopto.org

Hương mùa Đông

● *EM, ĐÊM THÁNG CHẠP*

tiếng chuông xa đỗ vang rền
kinh cầu nào nguyện giữa đêm vô cùng

thấy mùa đông đến bao dung
em chiên ngoan nhỏ ngập ngừng lễ đêm.

● *HÔM QUA*

sương khuya rơi ướt áo vàng
mùa đông đã đến bàng hoàng tim em

hôm qua ai bước qua thềm
thổi vào hồn ngọn gió đêm lạnh lùng.

● *MƯA ĐÔNG*

cơ hồ ngày tháng vây quanh
nhớ chi đến thuở lâm hành quan san.

mimosa đã nở vàng
mưa rơi đủ nhỏ cho hàng lệ sa.

● *HOAN CA NGÀY VỀ*

đường khuya gió lạnh buốt vai
xin lời thánh sủng mãi đầy trong tim

chim bay về đêm giáng sinh
cất cao tiếng hót giữa thinh không buồn.

TRẦN THỊ NGUYỆT MAI

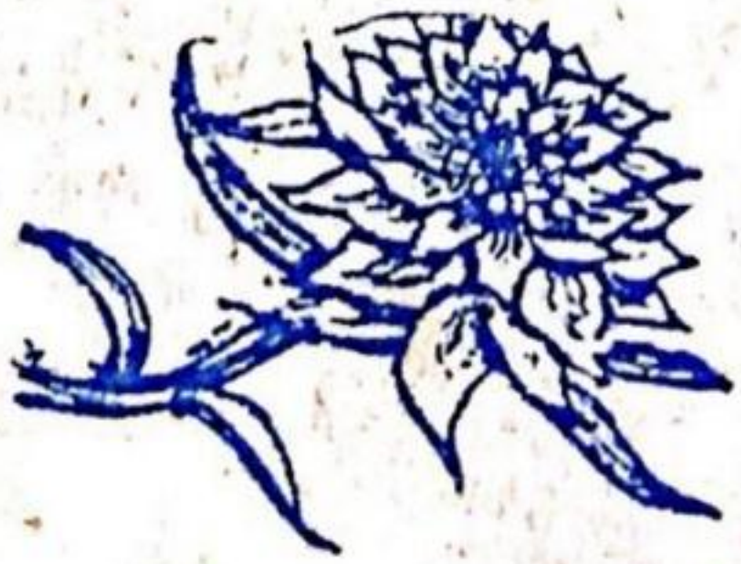

Vô cùng Thánh

Khăn quàng theo gió tung bay
Mưa thơm xuống phố mừng ngày đông sang
Non cao lạnh giá sương ngàn
Co ro trong chiếc áo choàng đêm nay
Vô cùng sáng thánh — O hay
Tháp chuông rớt mộng giăng bày ngõ khuya
Sương pha chút tuyết gửi về
Lạnh vai như đã trăm bề tây phương
Đèn ru ngọn nhỏ qua đường
Mênh mông phố núi mù sương đất trời.

Rạng ngời tâm linh

Quay về góp nhặt bâng khuâng
Sang đông phố núi lạnh ngần ấy thôi

Rưng rưng tuổi nhỏ xa rồi
Mùa hoang đất khách nhớ thời ấu thơ

Một chiều chợt cũng bơ vơ
Gió ru lạnh áo, đôi bờ vai sương
Thắp hai ngọn nến đêm trường
Mà vui cùng với một phương sáng trời

Đêm nay Chúa cũng ra đời
Và ta cũng đã rạng ngời tâm linh

TRẦN ĐỨC OANH

http://tieulun.hopto.org

Nến trời ai thắp

Nguyễn phước Tiểu-Di

Và theo đúng truyền thống
hào hoa của ông già Noel
anh Huy lôi một nắm kẹo bạc
từ trong túi ra chia đều.
Em nhìn thấy trong đôi mắt Hồ
Trâm rạng rỡ
những ngọn nến trời ai thắp.

NGÔI NHÀ THƯỜNG NGÀY em vẫn thấy, tường cao, vôi trắng, sân đá cuội và những khóm hoa vàng chạy dọc theo con đường uốn khúc, những đóa họa cọng dài mong manh dễ thương kinh khủng. Trong nhà cũng có một cô bé dễ thương không kém, nghe Đường Thu nói cô bé tên Trâm, Hồ Trâm. Gởi chiếc xe đạp nhỏ ở nhà người bạn, em đi bộ đến đây, con đường tối với hai hàng cây lộng gió, chiếc khăn quàng trên cổ em bay bay, chiếc mũ chóp có những tua ngũ sắc ngộ nghĩnh và những vòng lục lạc leng keng theo bước chân em, chỉ thay bộ pan này bằng một chiếc xà rông là em giống hệt cô công chúa Jarai trong ngày đại hội. Giáng Sinh, tiếng nhạc như tỏa từ trên hàng cây rơi xuống êm đềm. Em nhón chân nhìn qua cánh cổng, những hoa vàng trong đêm rủ xuống, ngủ yên cửa khóa, em nhớ rồi, chỗ tường trống em và Đường Thu vẫn chui vào hái trộm hoa. Men theo con đường cuội xám, em bước lên những tam cấp cao, hương Ngọc Lan thoang thoảng đâu đây, em gõ nhẹ vào cánh cửa gỗ nâu, tiếng vang nhỏ và trầm không gọi nổi người nghe. Em kêu nhỏ:

— «Hồ Trâm».

Căn phòng khách tối khiến em không nhìn rõ bên trong, chỉ nghe tiếng Hồ Trâm.

http://tieulun.hopto.org

danh ngôn

— Tôn giáo không làm cho chúng ta tốt, nhưng nó ngăn cản không cho chúng ta trở nên xấu.

LOUIS DE BONALD.

— Tôn giáo ở trong tim chứ không phải ở nơi đầu gối.

D.W.JERROLD.

— Mất và cánh một con bướm đủ đánh đổ một nhà vô thần.

DIDEROT.

— Tôn giáo như những con đường khác nhau cùng đi đến một điểm. Chúng ta dùng lộ trình nào cũng được, miễn là đi đến mục đích.

GANDHI.

— Nếu tôi là Thượng Đế tôi sẽ không cho phép loài người quỳ lạy dưới chân tôi. Tôi sẽ yêu cầu họ đứng thẳng lên đối diện và nhìn thẳng vào mắt tôi, xem tôi là ngang hàng, nói chuyện với tôi như một người anh em. Không có lý nào để họ có thể tự họ mình như thế trước mặt tôi, là vì chính tôi đã tạo họ như thế.

X.

— Tôi tin đấng Thượng đế đã tạo ra loài người, mà không tin ông Thượng đế do loài người tạo ra.

ALPHONSE KARR

— Hãy giải thích cho tôi hiểu về một hạt cát, tôi sẽ cắt nghĩa cho anh về ông Trời.

LAMENNAIS.

— «Ai đó».

Đèn bật sáng cho thấy cái dáng gầy gầy của Hồ Trâm trong chiếc xe lăn, em ra dấu cho Hồ Trâm thấy:

— «Du đây, Tiên Du đây».

Bên trong cánh cửa, đôi mắt Hồ Trâm nhíu lại, cái nhìn có vẻ dò hỏi và xa lạ:

— «Tiên Du nào cơ?»

Em áp má vào khung cửa gương lạnh ngắt, đùa:

— «Mở cửa vào rồi nói, ngoài này lạnh lắm, Trâm».

Hồ Trâm cười, có lẽ cô bé nhìn thấy vài nét quen quen nào đó, nơi em:

— «Đúng rồi, Tiên Du đi học ngang đây hoài phải không.»

Em gật đầu:

— «Đi ngang và trộm hoa nữa. Vườn hoa nhà Trâm đẹp nhất Nha Trang».

Hồ Trâm chỉ ghế cho em ngồi, lên tiếng:

— «Tiên Du đi chơi hở?»

— «Du đến chơi với Hồ Trâm. Du biết cả nhà đi lễ Hồ Trâm ở nhà một mình buồn dữ lắm.»

Hồ Trâm nắm tay em:

— «Tiên Du không đi lễ sao?»

— «Không, Du không có đạo. Nhưng Du cũng thích vào nhà thờ; đông và vui lắm».

Đôi mắt Hồ Trâm tối lại, em

http://tieulun.hopto.org

đưa chiếc mũ chóp và vòng lục lạc ra trước mặt:

— «Ở đâu vậy Tiên Du?»

— «Mua đó, họ bán nhiều ghê. Trâm thích không?»

— «Xinh quá hở? Nhưng... để làm gì?»

Em hớn hở:

— «Để mang vào cổ tay hoặc chân, lúc đi chạy nó kêu leng ngộ lắm.»

Em chợt khựng lại khi nhìn Hồ Trâm, từng tiếng nói thốt ra khó khăn:

— «Hay Hồ Trâm mang vào cổ con mèo cũng được, nó khỏi chạy lạc, Trâm à!»

— «Cám ơn Tiên Du.»

Mân mê thanh sắt lạnh ngắt trước mặt Hồ Trâm, em cố kể chuyện cho Hồ Trâm vui:

— «Hồ Trâm có biết Đường Thu không nhỉ? cô bé vẫn đi chung với Tiên Du đó.»

— «Cô bé có chiếc cady màu huyết dụ chứ gì?»

— «Ờ, Hồ Trâm rành ghê.»

Hồ Trâm cười buồn:

— «Ở đây mãi Hồ Trâm biết hết những khuôn mặt quen thuộc của trường Sacré-Coeur đó.»

— «Tụi bạn Tiên Du cũng biết Hồ Trâm nữa.»

Đôi mắt Hồ Trâm tròn lên:

— «Ai cơ?»

— «Thì Đường Thụ nè, Hòa nè, Nguyện nè, Phi nè, cả... Tiên Du nữa.»

Hồ Trâm reo lên:

— «Hồ Trâm biết Nguyện rồi. Nguyện là cô bé tóc bím và ôm chiếc cặp có hình mấy trái táo chứ gì?»

— «Ừ, Nguyện là hoa khôi của lớp Tiên Du đó.»

— «Còn Tiên Du, Tiên Du là gì?»

— «Tiên Du là con nhỏ ngịch nhất lớp.»

Hồ trâm lắc đầu nghịch ngợm:

— «Không tin, Tiên Du là...»

— «Là gì cơ?»

— «Là cô Puepeé xinh. Không, Tiên Du là thiên thần nhỏ.»

Em giữ nụ cười trên môi:

— «Dữ vậy?»

Hồ Trâm thành khẩn:

— «Khi hồi Trâm ngồi một mình tự nhiên Trâm nghĩ rằng đêm nay Chúa sẽ sai các thiên thần xuống thế, ban niềm vui cho mọi người, nhất là... Hồ Trâm nghĩ rằng Chúa thương Trâm lắm, con chiên nhỏ không đủ sức đến quỳ bên chân Chúa, nhưng Chúa vẫn

http://tieulun.hopto.org

biết... Rồi Tiên Du đến, Trâm không ngạc nhiên chút nào. Chúa thương Hồ Trâm lắm, phải không Tiên Du ?».

— « Ừ, Chúa thương Hồ Trâm lắm và Du, Du cũng thương Hồ Trâm lắm. »

Khuôn mặt Hồ Trâm rạng rỡ, em tiếp :

— « Bây giờ mình đi chơi nghe Hồ Trâm. »

Hồ Trâm ngạc nhiên :

— « Đi chơi, Hồ Trâm ngại lắm. »

Em dỗ :

— « Không sao đâu, có Tiên Du mà. »

— « Khi hồi Trâm vừa từ chối đi với gia đình nhưng chắc Trâm sẽ đi với Tiên Du. »

Em reo lên :

— « Nhất Hồ Trâm rồi. Bây giờ Tiên Du dìu Trâm xuống tam cấp nha. «

— « Đừng, đi cửa sau xuôi hơn.

Hồ Trâm lăn xe xuống, em khóa cửa phòng :

— « Chìa khóa cồng đâu Trâm ? «

— « Trong hộp thư. »

— « Thôi mình đi. »

Em tháo chiếc Foulard choàng cho Hồ Trâm :

— « Ngoài đường lạnh quá, Trâm hở ? »

Hồ Trâm gật đầu, con đường thênh thang dẫn vào phố đông, Hồ trâm nhìn em :

— « Vui quá, chưa đến giờ lễ sao mà phố còn người đông vậy Tiên Du ? »

Em nhìn đồng hồ :

— « Còn nửa tiếng, tí nữa Hồ Trâm đi lễ không ? »

Hồ Trâm lắc đầu :

— « Trâm nhìn vào thôi, rồi về. »

— « Cũng được. »

Bên kia đường, tụi bạn đưa tay vẫy em. Định trốn nhưng tụi nó ùa qua, Đường Thu chỉ :

— « Anh Huy kìa Tiên Du. »

Anh Huy cũng ngừng xe lại, đám bạn vây quanh em và Hồ Trâm :

— « Tiên Du định trốn há! »

— « Đâu có. »

Đường Thu cười :

— « Hồ Trâm phải không ? tối nay Hồ Trâm bắt cóc Tiên Du của tụi này. »

Hồ Trâm chớp mắt :

— « Tiên Dụ rủ Trâm đi. »

Nguyện lên tiếng :

— « Bây giờ tụi mình đi đâu ? »

Em nói :

— « Hồ Trâm đề nghị đi vòng vòng chơi. »

Đường Thu kêu lên :

— « Mỏi chân chết. »

Em nhìn anh Huy, xúi dại :

http://tieulun.hopto.org

— « Tối nay ba ở nhà. Anh Huy về mượn xe ba đi. »

Phi reo lên:

— « Ý kiến hay. Tụi mình sẽ đi tuốt lên Đà Lạt hái Anh Đào. »

Đường Thu:

— « Lên tận thiên đàng luôn. »

Hồ Trâm tròn mắt:

— « Để làm chi? »

— « Làm những cô thiên thần nhỏ. »

-Hồ Trâm nhìn Đường Thu, nhỏ nhẹ:

— « Không cần phải lên thiên đàng, học trò ở Sacré-Coeur đều là những cô thiên thần nhỏ. »

Anh Huy lên tiếng xí phần:

— « Còn anh nữa chi. »

— « Anh hở? Anh là ông Noel ». Em đùa, vì chiếc mũ hóa trang của anh Huy giống chiếc mũ của ông già Noel kinh khủng. Và theo đúng truyền thống hào hoa của ông Noel, anh Huy lôi một nắm kẹo bạc từ trong túi ra chia đều, em nhìn thấy trong đôi mắt Hồ Trâm rạng rỡ những ngọn nến trời ai thắp.

● Gởi những mùa Giáng Sinh còn đủ bạn bè.

Nguyễn phước Tiểu Di

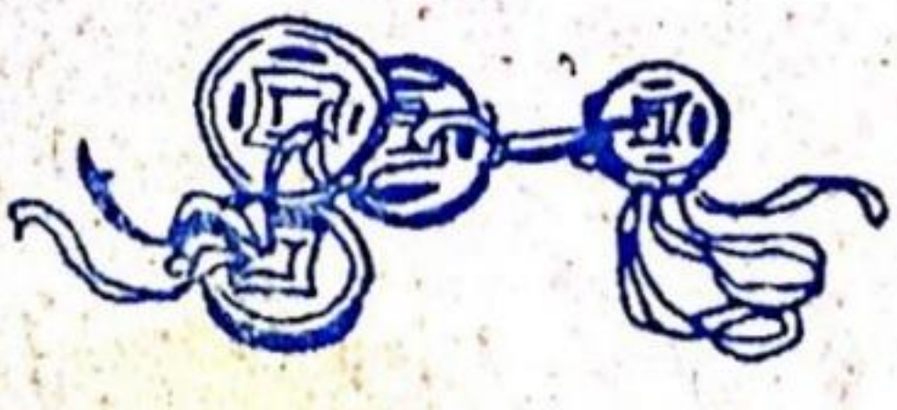

Bách khoa

● *Từ nhiều năm nay nhật báo Daily Citizen ở Tucson (Arizona, Hoa Kỳ), trong số phát hành vào ngày lễ Giáng Sinh, chỉ chọn các tin lành để đưa lên trang nhất. Vào ngày đó, dù cho các biến cố xảy ra có quan trọng lời đâu mặc lòng, độc giả của họ cũng phải được tiếp nhận tin lành trước đã.*

● *Để nến, hay đèn cày, khỏi chảy bậy ra khăn bàn, trước khi thắp bạn nên ngâm vào nước pha muối độ 2 giờ.*

● *Ba người đầu tiên của nhân loại mừng lễ Giáng Sinh ở (gần) một thiên thể khác ngoài địa cầu là Borman, Lowell và Anders, quốc tịch Hoa Kỳ. Năm 1968, trong khi cả thế giới tưng bừng kỷ niệm ngày Chúa ra đời thì họ đang bay quanh quĩ đạo Nguyệt Cầu trong phi vụ Apollo 8.*

● *Chữ O, hay Ô, tự nó chả có nghĩa gì cả nhưng lại có thể có đến 11.000 (mười một ngàn) nghĩa khác nhau tùy theo giọng và tùy địa phương của người phát âm.*

● *19 và 0,95 là hai con số duy nhất mà bạn có thể trừ và nhân cho nhau mà chỉ ra một đáp số, là 18,05.*

● *Cái hiểm độc của con quỷ là nó làm cho người ta tưởng rằng nó không có.*

S. T.

http://tieulun.hopto.org

Giây phút tưng bừng

(tiếp trang 11)

Đốc chưa thấy nhưng một vài người khách họ thấy, một hai cái cười ý nhị nhìn theo nhưng họ không nói được với Ba vì Ba đi rất nhanh, mặt lạnh như tiền. Ba tiến về vị trí cũ, ở đầu phòng Ba thong thả đưa mắt nhìn bao quát. Nhưng hỡi ơi, miếng chocolat to tướng trên mũi, sao Ba không hay. Ty muốn kêu Ba nhưng tiếng Ty tắt nghẹn... Ba đứng xa Ty hơn lần trước. Tiếng Ty ư ứ như mèo con.

Trong đôi mắt rưng rưng Ty thấy từ một góc phòng, đám thực khách nhốn nháo cả lên. Thôi rồi, họ kéo đến, họ cười vào mặt Ba. Ty xòe hai bàn tay che kín mắt nhưng sao Ty vẫn thấy. Ba ơi, nếu Ba ngờ được, cứ lùi vào tấm màn vàng là xong. Hay là Ty chạy đại ra, Ty kêu liền Ba, chỉ cần Ba nhìn thấy Ty và Ty sẽ chỉ tay lên mũi. Ba sẽ hiểu ngay. Vâng... Nhưng không kịp nữa, đám đông đứng lên không phải tiến về chỗ góc Ba đứng mà ở chỗ góc đối diện, bên Ty đang đứng run run, ông khách đãi tiệc đi cứng nhắc một cách trịnh trọng tiến đến micro đặt sát màn. Giọng ông ta oang oang:

— Chúng tôi là bạn thân nhau thuở nhỏ — ông vỗ vai ông Giám Đốc bên cạnh:

— Bữa tiệc thành công hôm nay phần lớn là nhờ ông Giám Đốc với ông Quản lý đây, chúng tôi có món quà mọn gọi là tỏ chút lòng tri ân...

Một anh hầu bàn vừa được sai xuống, mang lên 2 chiếc hộp bao giấy bông và thắt nơ lộng lẫy. Ông khách tiếp tục giới thiệu:

— Đây là bức tượng quý tôi mang từ Ấn Độ về... xin mời một người lên trao tặng phẩm...

Ông nhón nhìn trong các thực khách đang quay mặt cả về ông, không tiếng động. Im lặng. Ông Giám Đốc và Ba đứng song song. Bận đỏ mặt sung sướng, hãnh diện, ông không chú ý đến Ba. Riêng Ba vẫn mang lãnh đạm cố hữu. Trời ơi, Ba có biết không, một vết chocolat

http://tieulun.hopto.org

to tướng trên mũi, chỉ có 5 giây để ông Giám Đốc quay đầu và bắt gặp. Ty đập loạn xạ trong lồng ngực Ty quan sát thật nhanh, có lẽ thực khách ai cũng nhìn thấy cả, các Bà thì cắn môi cười mỉm, các ông thì xoa tay lên mũi, chừng như họ cũng sợ có một vết chocolat bất ngờ như vậy. Còn các anh hầu bàn chung với Ba thì sao? Khuôn mặt họ mới nhăn nhó, kỳ cục làm sao, hình như mấy người đầu bị đẩy lên nói với Ba, nhưng chỉ bước mấy bước họ lại đứng im, muốn đến Ba họ phải trình diện trước bao nhiêu là cặp mắt, không khéo cả ban tiếp tân trở thành một trò cười cho người ngoài, chắc họ lại đang trách nhau sao ai chẳng để ý khuôn mặt Ba cả, mắc bận sớt đồ ăn mà, mắc bận nghe người khách nầy đòi rượu, người khách kia đòi chén mà, Ty ơi, Ty phải quyết định đi. Tiếng thím Hai giục sau lưng:

— Ty trao quà thì vừa quá, lên đi Ty.

Tiếng ông khách lại vang lên lần nữa:

— Xin mời...

Ông nhìn quanh, lần nầy một cô bé rất xinh mặc đầm trắng đính đạc đi ra từ sau khung màn vàng, vừa bắt gặp, ông hài lòng vô cùng. Phải thế chứ. Dáng chừng cô bé cảm động lắm mà gói quà trong tay cô bé rung rung. Cái thứ nhất trao cho ông Giám Đốc, tiếng vỗ tay vang rộn cả căn phòng. Hộp thứ hai trao cho ông Quản Ló, tội nghiệp chưa, cô bé cảm động như không đi nổi nữa nhưng hấp tấp hơn lần trước nhưng cô bé tiến rất nhanh đến ông Quản lý, chiếc hộp vừa cầm trên tay, ông Quản Lý đã cúi vội xuống, 2 cái, 2 cái bên má. cô bé theo kiểu Tây Phương chính hiệu. Cô bé và ông Quản Lý — đúng hơn là hai bố con vừa hôn nhau đậm đà giữa cái im lặng xúc động của cử tọa. Có một chiếc đũa thần xóa rất nhanh, rất sạch vết chocolat hoen ố trên mũi ông Quản Lý và trả lại một khuôn mặt toàn vẹn nét uy. nghi. Chiếc đũa thần ở chiếc khăn tay cô bé nằm lẫn trong gói quà, trong lòng tay. Tiếng vỗ tay lại dồn dập, đều hết cả phòng, như có sự hân hoan phụ họa của các anh hầu Bàn, một cách nhiệt thành và đắc thắng.

Cô bé mặc đầm trắng lùi xa ra. Dưới chùm đèn treo trăm ngọn. 3 người lớn xiết chặt tay nhau vui vẻ, thân ái, đoàn kết. Ở chỗ ít ánh sáng nhất, cô bé đang nhẹ nhàng giơ khăn tay chùi nhanh những giọt lệ vui mừng đọng ở rèm mi mà... hình như... có một vết chocolat mờ, rất mờ, mà cô bé không hay, còn vương trên má phải.

Linh Hương

http://tieulun.hopto.org

LỄ GIÁNG SINH CỦA ANH NHÀ GIẦU HỔ THẸN

Marie Noël
VƯƠNG NGỌC LÂM dịch

« Thế rồi các em hắn đem lòng thù ghét hắn »
(Sách Sáng Thế, XXXVII-4)

LTS. MARIE NOEL là một nữ-tu-sĩ người Pháp, sinh năm 1883. Bà được kể là nhà thơ nhà văn lớn của nước Pháp thế kỷ này, nhưng đặc biệt nổi tiếng trong giới độc giả Công giáo vì thơ truyện của Bà — nhất là truyện — đã chuyên chở Giáo lý và tinh thần Phúc âm Công giáo một cách thật khéo léo, tài tình. Những đề tài trong Kinh Thánh, dưới ngòi bút tài hoa của Marie Noel, đã biến thành những truyện ngắn đẹp như truyện cổ tích, thơ mộng và hấp dẫn lạ lùng.

Marie Noel đã qua đời trong an bình tại tu viện Ste. Etienne vào đúng mùa Giáng Sinh năm 1967, hưởng thọ 84 tuổi.

Truyện Giáng Sinh dưới đây được Marie Noel viết trong những năm cuối của đời bà, cảm hứng từ câu truyện anh em nhà Giô-sép trong Sáng Thế Ký. Và Tòa Soạn xin được gửi lời cám ơn Bác sĩ VƯƠNG-NGỌC-LÂM đã có nhã ý diễn dịch dành riêng cho Tuổi Hoa.

T. H.

LỄ GIÁNG SINH NĂM ẤY, cũng như mọi năm, mẹ già Ra-Sen sửa soạn đất các con trai đi viếng Máng Cỏ.

Bà đi gọi Xi-Mông đang làm ruộng, La-da-Rê, anh chàng thợ rèn và An-Rê, thằng con út còn cắp sách đến trường. Xi-Mông, La-da-Rê và An-Rê là ba người con trai trẻ nhất của Mẹ Ra-Sen, những người con được bà cưng nhất vì bà đã sanh chúng ra trong tuổi già.

Bà ta còn một người con trai nữa, tên là Giu-Se. Người con đầu lòng ấy cũng đã có tuổi cho nên đi đứng không còn vững vàng và mắt không còn nhìn tỏ nữa. Giu-Se quả là người cần cù đã làm việc rất nhiều và biết tiện tặn đến mức tối đa cho nên ngày nay gã khá giàu. Chính gã đã bỏ tiền ra, thứ tiền do mồ hôi nước mắt mà gã kiếm được, để xây đắp lại và chăm sóc ngôi nhà của cả gia đình và góp công với mẹ nuôi nấng các em.

http://tieulun.hopto.org

Do đó, các em của Giu-Se đem lòng ganh ghét khi thấy gã thừa phương tiện làm đẹp lòng chúng trong khi chúng không sao qua mặt được gã và cho rằng đấy là một điều bất công. Chúng tìm cách xa lánh anh cả, và nếu có dịp gặp Giu-Se ngoài đường, thế nào một trong ba người cũng vội vàng cười khỉnh và lớn tiếng mỉa mai : « A ha, ngài Trưởng Giả của chúng ta đến kia... ».

Còn Giu-Se, gã một mực sống khiêm nhượng, lặng lẽ trong căn nhà gã mà không dám dùng đến những số tiền lớn lao, tựa như một anh chàng hơi xấu hổ vì không biết xoay sở làm sao để được tha thứ mối thù hiềm của bà con thân thích.

NHƯNG HÔM TRƯỚC LỄ Giáng Sinh năm ấy, không hiểu sao mẹ Ra-Sen lại đến gõ cửa nhà Giu-Se.

« Này Giu-Se — bà ta thản nhiên nói — tí nữa ta và các con ta sẽ đi kính bái Hài-Đồng Giê-Su. Đường đi đến Giê-ru-sa-lem thì xa quá, mà ta lại không đủ lương thực. Anh, anh có thừa phần ăn. Hãy liệu làm sao giúp mẹ con ta đủ dùng lúc đi đường ».

— « Xin để con lo liệu, mẹ ạ! Giu-Se niềm nở đáp. Cái gì của con cũng là của mẹ cả. Con xin đưa mẹ các chìa khóa của con : đây là chìa khóa vựa lúa, đây là chìa khóa hầm thực phẩm, và đây là chìa khóa hầm rượu. Xin mẹ cứ lấy cho đủ đồ dùng và nhiều hơn nữa thì càng tốt. Con muốn rằng các em không thể thiếu thốn bất cứ một thứ gì trong cuộc hành hương đại lễ này ».

Mẹ Ra-Sen chọn lựa đầy đủ thực phẩm rồi ra đi. Chẳng mấy chốc, bà trở lại chép miệng :

— « Áo choàng của Xi-Mông bị thủng lung tung. Mẹ e rằng em nó sẽ bị cảm khi đi đường mất. Mẹ biết anh có nhiều áo choàng lắm. Vậy anh hãy cho em nó một chiếc đi ».

— « Dạ, xin mẹ cứ tự nhiên. Mẹ cứ lấy áo choàng chủ nhật của con cho em nó dùng. Quả là một diễm phúc lớn lao cho chiếc áo choàng của con khi được khoác lên vai em con để đến Bê-Lem ».

Mẹ Ra-Sen nhận chiếc áo ra đi, xong lại đến gõ cửa lần nữa :

— « Này Giu-Se, đế giày của em La-da-Rê bị há miệng hết rồi. Chắc những chiếc giày đó không thể dùng để đi hết quãng đường dài được. Anh, anh có nhiều đôi để thay đổi, vậy anh hãy cho mẹ một đôi để mẹ cho em nó dùng. Em anh còn trẻ, và khoẻ mạnh hơn anh, chắc nó sẽ nhận ngay mà chẳng để ý gì đâu ».

— « Được lắm, mẹ Ra-Sen ạ! Xin mẹ cứ đem đôi giày của con về đi. Thật là một hạnh phúc vĩ đại cho đôi giày của con khi được lót đôi chân em con để đến Bê-Lem ».

http://tieulun.hopto.org

Lấy giày xong, mẹ Ra-Sen chào con, và những bước chân của bà bắt đầu vang lên ngoài sân.

Giu-Se bẽn lẽn ra đứng ở ngưỡng cửa. Gã ngập ngừng hỏi mẹ :

— « Mẹ Ra-Sen, mẹ không cho con đi viếng Chúa Hài-Đồng cùng với mẹ và các em con sao » ?

Trước câu hỏi của anh cả, mấy người em đua nhau phản đối và nhất loạt phẫn nộ :

« Chúa Giê-Su không cần kẻ giàu đâu... Chúa Giê-Su không xuống thế vì kẻ giàu... Chính Chúa đã nguyền rủa bọn nhà giàu mà ! ».

Mẹ Ra-Sen lạnh lùng nói thêm :

— « Ngoài ra, anh đã quá già, làm sao mà theo chúng tôi cho kịp ! Anh đi đứng khập khiễng, chắc chẳng tiến được bước nào. E rằng anh chỉ làm chúng tôi chậm trễ mất thôi !

Giu-Se buồn rầu rút nhanh chiếc nhẫn vàng ở ngón tay và chìa cho An-Rê.

— « Này An-Rê, vì chú còn nhỏ, chú hãy cầm lấy chiếc nhẫn của anh. Để đến Bê-Lem chú làm quà dâng Chúa Hài-Đồng ! ».

— « Không đâu ! An-Rê lắc đầu nguýt dài. Tôi nghèo, tôi chỉ đem dâng Chúa Giê-Su những món quà của kẻ nghèo, những thứ mà Người ưa thích nhất ! Vàng của anh không nghĩa lý gì đối với Người ! ».

— « Đúng vậy ! Giu-Se cúi đầu khiêm nhượng nói. Thôi chú hãy giữ chiếc nhẫn đó cho chú vậy. Và khi đến Bê-Lem, chú dâng giùm trái tim của anh cho Chúa Ki-Tô để cúi xin người tha tội cho anh ».

— « Trái tim của anh ấy !... Anh ấy cũng có trái tim !... Trưởng Giả mà cũng có trái tim !... Ô hô, hách thật ! ».

Cả ba người em cùng phá lên cười.

Và anh nhà giàu buồn bã cúi đầu vì đã bị hất hủi ra khỏi ơn Giáng Sinh.

« Thôi, chúng ta đi hè », mẹ Ra-Sen thúc giục. Rồi bà hớn hở rảo bước cùng với các con trai, tất cả các con trai của bà, ngoại trừ người con đầu lòng.

KHI MẸ RA-SEN cùng các con đến Bê-Lem, có thể nói là lúc đó chuồng bò trời hội tưng bừng. Mẹ Maria và mẹ Ra-Sen lòng vui mặt mừng khi gặp lại nhau ! Họ quen nhau từ lâu lắm. Và, năm nào cũng như năm nào, mẹ Ra-Sen lại vượt cùng quãng đường dài ấy để đến sùng bái và chúc tụng Hài-Đồng của Mẹ Maria, và Mẹ Maria lại thân mật hỏi han các con trai của mẹ Ra-Sen.

http://tieulun.hopto.org

«Các cháu có mặt tất cả đây!», mẹ già Ra-Sen hớn hở khoe với Maria. Đứa cầm liềm là Xi-Mông; đứa cầm búa là La-da-Rê thợ rèn, còn thằng cầm quyển sách là An-Rê đó. Bà có thấy chúng trẻ trung, khoẻ mạnh và tràn đầy dũng cảm không? A ha, chắc chắn chúng ta sẽ làm nên chuyện với ba thằng con trai đó!».

— Hình như thiếu một người? Mẹ Maria nhíu mày hỏi.

— Không thiếu ai cả! An-Rê nhanh nhẩu đáp.

— Thiếu anh Trưởng Giả, La-da-Rê lớn tiếng mỉa mai.

— Dạ, đó là Giu-Se! Xi-Mông lạnh lùng cắt nghĩa.

— Ta không biết ai là Trưởng Giả hết! Mẹ Maria lắc đầu.

Ta chỉ biết Giu-Se thôi. Từ trên chốn trời cao, ta chỉ biết loài người bằng tên thật của họ mà thôi. Nhưng tại sao Giu-Se lại không đến? Hắn không phải là người thiện tâm sao?

— Hắn là kẻ giàu có mà! Xi-Mông cãi lại.

— Hắn là một chủ nhân ông! La-da-Rê nói theo.

Và CON của bà đã nói: «Khốn cho những kẻ giàu có!», An-Rê vênh mặt tuyên bố.

Bây giờ mẹ Ra-Sen mới lên tiếng phân trần:

— «Chân của Giu-Se đã bắt đầu cứng đờ rồi bà ạ. Chắc nó không theo kịp chúng tôi đâu. Mà tôi thì không muốn đến trễ!».

Mẹ Maria lẳng lặng quay lưng đi đến Máng Cỏ bồng con dậy. Bà khẽ nói: «Hỡi chiếc mồm bé nhỏ! Cho đến bây giờ con chỉ đã nói với toàn là kẻ điếc, và ta sợ rằng về sau con sẽ còn nói với những kẻ điếc nữa mà thôi!».

Thế rồi, giống như mọi khi, mẹ Maria đặt Hài-Đồng Giê-Su ngồi lên đùi để Người đón nhận những lời sùng bái cùng lễ vật.

Mẹ Ra-Sen nhắc các con: «Các con đến bái Người đi!».

http://tieulun.hopto.org

Cả ba người con trai cùng cúi đầu qui xuống đất. Xi-Mông nói trước: « Lạy Chúa Giê-Su, con xin kính bái Chúa. Ngài là Thiên Chúa của kẻ nghèo! Con là kẻ nghèo mà Ngài ưa thích và con xin hiến dâng Chúa, cùng với chiếc liềm này, tất cả nhọc nhằn suốt bốn mùa của con ».

Hài-Đồng Giê-Su chỉ nhìn mà chẳng mỉm cười.

« Con ta không thích liềm đâu — Mẹ Maria lắc đầu nói. Hãy cho Người chiếc áo choàng đi ».

Rồi La-da-Rê bắt đầu nói: « Lạy Chúa, con xin kính bái Chúa! Con xin kính bái Chúa Ki-Tô thợ! Con cũng là thợ như Chúa và xin dâng Chúa, cùng với cái búa này, sự mệt nhọc suốt tuần của con ».

Chúa Hài-Đồng chỉ lắng nghe mà không mỉm cười.

« Con ta không thích cai búa này đâu! Mẹ Maria lại lắc đầu. Hãy dâng Người đôi giày kia thì hơn! ».

Cuối cùng đến lượt An-Rê bày tỏ cùng Chúa:

— « Lạy Chúa, con xin kính bái Chúa! Lạy Thiên Chúa của kỷ nguyên mới! Con sẽ nhân danh Chúa đi hủy diệt xã hội bất công để giành chỗ cho nước Chúa trị vì và con xin dâng Chúa, cùng với quyển sách này, cơn giận dữ ghê hồn những đêm dài vô tận của con ».

Nhưng lần này Hài-Đồng Giê-Su chỉ lắng lặng ngoảnh mặt đi.

« Con ta sợ quyển sách đó, mẹ Maria cúi đầu nói khẽ. Hãy cho Người chiếc nhẫn thì hơn ».

Thế rồi, Xi-Mông, La-da-Rê và An-Rê cùng đứng dậy. Và trong chuồng bò, dưới chân Hài-Đồng Giê-Su, chiếc áo choàng, đôi giày mới, chiếc nhẫn vàng lóe lên một nguồn sáng chói lọi. Hài-Đồng Giê-Su vừa sung sướng mỉm cười vừa với tay đến nguồn sáng ấy tựa như một chú bé ham thích ánh sáng diễm tuyệt của ngọn lửa.

Mẹ Maria nhẹ nhàng nói:

« Cám ơn bà lắm, mẹ Ra-Sen ạ, và ta cũng cám ơn các con bà đã đem cho con ta những lễ vật tràn đầy tình thương như thế này. Vì thật ra, chỉ nội trong một thứ quần áo ngày chủ nhật kia, chỉ một món thôi, con ta đã bắt gặp biết bao nhiêu là tình thương, nhiều tình thương hơn là trong mồ hôi của suốt một đời người vì thứ mồ hôi ấy đã hòa lẫn với mật đắng ».

« Thôi chào Xi-Mông, La-da-Rê và An-Rê. Hãy nhớ kỹ cho: sự nghèo khó còn có ích chi với anh nhà nghèo khi hắn ta đánh mất đi tình thương? Thôi, hẹn mẹ Ra-Sen đến sang năm vậy. Bà hãy trở về và nói giùm với Giu-Se rằng:

« Kẻ được chúc phúc ở Máng Cỏ, chính là kẻ không đến được vậy ».

Marie Noel

(Huế, Mùa Giáng Trần 1974
VƯƠNG-NGỌC-LÂM dịch)

http://tieulun.hopto.org

Có phải là hạnh phúc?

Tặng An

Khi trên tay ngoan hiền viên phấn trắng.
(Màu đãi bôi, lừa dối của cuộc đời)
khi dõi mắt nhìn học trò thinh lặng.
Có phải là hạnh phúc mãi không vơi?

Có phải là hạnh phúc mãi không vơi?
Lúc đang đứng giảng bài trong lớp học.
Cây cối cũng ngoan ngoãn nghe tiếng người.
Và bụi phấn nằm làm duyên trên tóc.

Và bụi phấn nằm làm duyên trên tóc.
Bay vào hồn, vương buồng phổi lao xao.
Thương học trò, nên từng ngày khó nhọc.
Biết mai sau, có ai khóc tiễn chào?

Biết mai sau có ai khóc tiễn chào?
Hay chỉ những hờ như mây là lượt.
Thôi, chỉ cầu học trò lớn lên mau.
Theo lời giảng, làm con yêu đất nước.

Theo lời giảng làm con yêu đất nước.
Ôi học trò, vinh dự biết bao nhiêu.
Và lúc đó, có phải rằng hạnh phúc.
Đã đỏ vào tim, cuồn cuộn thủy triều?

LÊ NGUYỄN MAI TRẮNG

Dòng sông thanh bình

Con sông nhỏ chảy xuôi về biển cả
Ơi! Dòng sông thương mưa nắng hai mùa
Ngọt phù sa cho lúa trổ vàng tươi
Từ lòng đất ngọt ngào trăm tiếng hát

Ta quay về thương tâm hồn mộc mạc
Bụi phồn hoa xa như tiếng thở dài
Mộng sông hồ như ngọn gió thu phai
Để ta thấy tình người nồng trong mắt

Con sông nhỏ bao giờ xuôi biển Bắc
Chở thanh bình cho rạng rỡ quê tôi
Hà nội vô Nam những chuyến nối cuộc đời
Cho áo vá bỗng nhiên ngời hào khí

Con sông nhỏ muôn đời nuôi mộng mị
Mưa yêu thương trải xuống khắp ba miền
Lúa trổ vàng, trĩu nặng hạt thiên tiên
Bên tiếng hát hiền hòa vang trong gió

Ta ngước nhìn trời, trời cao bỏ ngõ
Ta nhìn ta, ăn ắp những buồn phiền

VŨ PHÙ DU

http://tieulun.hopto.org

PHẢI, VIRGINIA Ạ, CÓ ÔNG GIÀ NÔ EN CHỨ

Thư của Chủ bút tờ New York Sun, ông CHARLES DANA, viết vào năm 1897 để trả lời một cô bé viết thư hỏi « Có Ông Già Nô-En hay không? »

Bảy mươi bảy năm đã qua nhưng lá thư vẫn đẹp, và còn đẹp mãi, như một ngọn nến trắng thắp sáng trong đêm Sinh Nhật...

VIRGINIA thân mến,

Mấy nhỏ bạn của em đã lầm. Các em đó đã bị ảnh hưởng của thuyết hoài nghi trong một thời đại đầy nghi kỵ. Chúng chỉ tin những gì chúng được nhìn thấy; và những gì mà trí óc chúng không hiểu nổi thì chúng cho rằng không thể nào có được. Mà, Virginia thân mến, mọi trí óc, của trẻ con hay của người lớn chăng nữa, đều nhỏ bé và vô nghĩa.

Trong vũ trụ bao la này của chúng ta, con người chỉ là một con sâu, con kiến, nếu đem so sánh sự hiểu biết của họ với thế giới bất tận chung quanh, hoặc đem so sánh với sự thông hiểu toàn thể chân lý và kiến thức.

Phải, Virginia ạ, có ông già Nô-en chứ.

Ông Già Nô-en thực sự có, cũng như tình yêu, lòng quảng đại và sự tận tụy..., là những cái đã làm cho cuộc sống của em tươi đẹp và vui thú vậy. Chao ôi, thế giới này sẽ đáng sợ biết bao nếu không có Ông già Nô-en. Cũng đáng sợ biết ngần nào nếu không có những em gái mang tên Virginia. Vì như thế sẽ không có cái niềm tin trẻ thơ, không có thi ca, không có mơ mộng để mà chịu đựng những thực tế của đời sống. Chúng ta sẽ không còn sự hoan lạc ngoại trừ những điều, những cái

http://tieulun.hopto.org

chúng ta biết quá cảm quan và thị quan. Cái ánh sáng vĩnh cửu mà tuổi thơ đã mang lại cho thế giới này cũng sẽ tan biến mất.

Không tin có Ông già Nô-en ư? Như vậy em lại cũng không tin có các nàng Tiên! Có thể em nói với Ba cho người «mai phục» ở các ống khói nhà em vào đêm Giáng Sinh để «bắt tại trận» một Ông già Nô-en; Nhưng ngay cả khi họ không trông thấy bóng dáng Ông chui xuống, thì điều đó có chứng tỏ được gì không? Chưa ai thấy Ông Già Nô en, nhưng cũng không có dấu hiệu nào chứng tỏ không có Ông Già Nô-en. Chính những cái cụ thể nhất trong thế giới này lại là những cái cả trẻ con lẫn người lớn đều không thể trông thấy.

Em có bao giờ gặp các nàng tiên khiêu vũ trong vườn hoa chưa? Dĩ nhiên là chưa, nhưng đó đâu phải là bằng chứng để nói rằng các nàng Tiên không có ở đó?

Em có thể phá tung cái lục lạc của em bé để khám phá xem cái gì trong đó đã khiến cái lục lạc phát ra những tiếng kêu leng keng. Nhưng có một tấm màn che phủ cái thế giới vô hình kề trên, mà dù cho một người khoẻ nhất, hay kết hợp sức mạnh của tất cả những người mạnh nhất trên thế gian lại, cũng không thể xé rách được.

Chỉ có niềm tin, óc tưởng tượng, thi ca, tình yêu và sự mơ mộng mới có thể vén được tấm màn đó sang một bên cho chúng ta nhìn ngắm vẻ đẹp huy hoàng ở phía sau mà thôi.

Điều đó có thực không?

Ngoài những điều đó ra, trên thế giới này chẳng có điều gì khác có thực và tồn tại mãi đâu, Virginia ạ.

Không có Ông Già Nô-en ư? Cảm ơn Thượng Đế, Ông Già Nô-en vẫn sống, và sống mãi. Cả ngàn năm sau... không, mười lần mười ngàn năm sau nữa, Ông Già Nô-en sẽ còn tiếp tục mang niềm vui đến cho hàng triệu trái tim trẻ thơ...

□□□

http://tieulun.hopto.org

ĐẠI GIÁO ĐƯỜNG THÁNH PHÊ-RÔ

Đây không phải là một công trình kiến trúc vô tri mà là một sinh vật biến đổi từng ngày... Nhân mùa Giáng Sinh, mời bạn thăm viếng ngôi Thánh đường đồ sộ nhất của Giáo hội La-Mã.

● PHẤT MỤC NHÂN NGHỊ
và ÁNH MINH.

MỜI BẠN HÃY CÙNG TÔI bước vào công trường tráng lệ nhất của La Mã, rảo chân trong sự ôm ấp của hai hàng cột cao vút, cảm thấy tươi mát bởi những bụi nước bắn ra từ hai vòi phung đồ sộ giữa công trường với cột nước vọt lên trắng xóa dưới ánh nắng mặt trời. Bạn hãy bước lên hàng bậc cấp, vượt qua những dãy cột để đi vào Hoàng đường của tòa Thánh Phêrô. Rất có thể bạn sẽ dừng lại giây lát, bực mình không đâu, để rồi thầm nghĩ:

« Quái lạ, sao lớn đến thế nhỉ! »

Và bạn lại tiếp tục rảo bước.

Những thiên thần kia với vẻ mặt tươi vui, tay nâng hộ nước thánh trống thật bé nhỏ làm sao — đến gần, bạn mới nhận mới nhận ra rằng những thiên thần ấy còn cao lớn hơn chính bạn. Phía xa, hình chạm con chim bồ câu cũng đã lớn bằng con gà tây. Pho tượng vị thánh kia cao hơn gấp ba bề cao của bạn. Quản bút bằng lông chim nọ trong tay thánh Mathew dài gần 1,8m.

Phải, sự thật đúng như vậy: mọi vật ở nơi đây quả là đồ sộ mà ảo giác đã khiến bạn nghĩ sai lạc.

Thánh đường Thánh Phêrô xứng đáng là ngôi thánh đường Thiên Chúa giáo lớn nhất hoàn cầu. Bởi bề dài ngót 200m trên một diện tích 40.000m² đại giáo đường Thánh Phêrô chứa đựng 499 cột lớn cộng thêm 439 bức tượng khổng lồ và

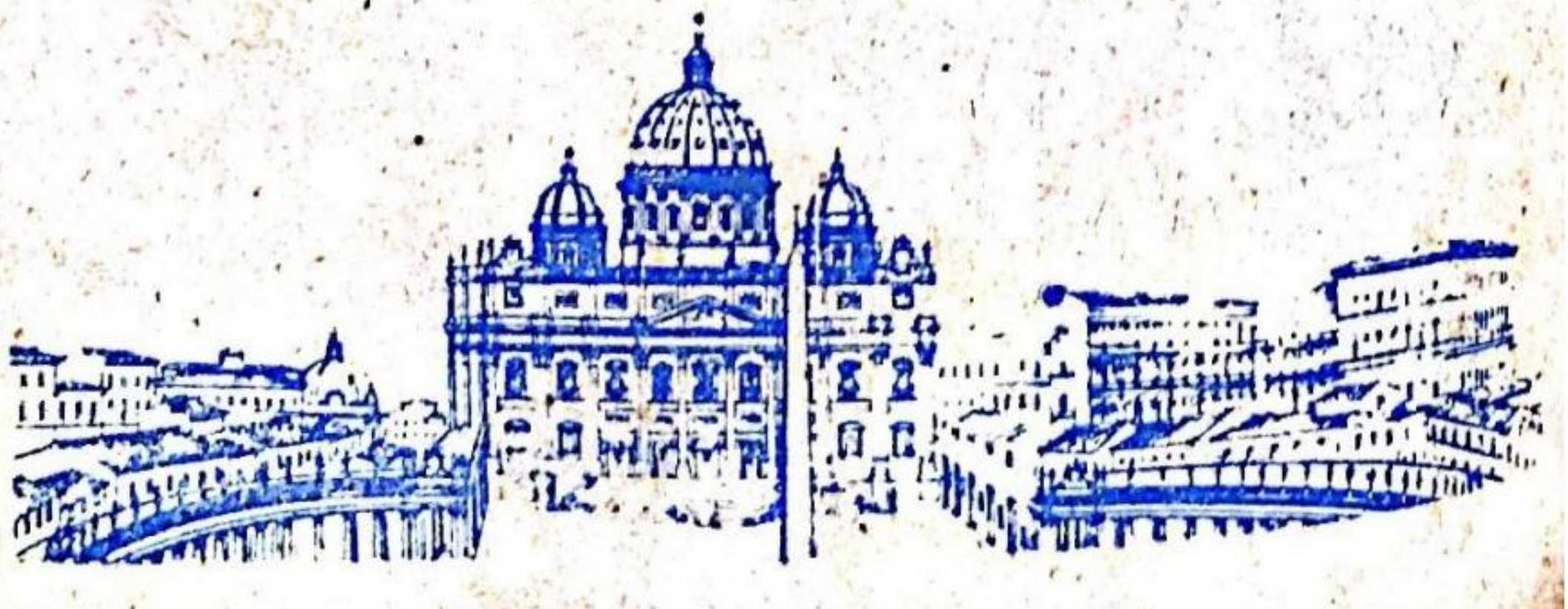

http://tieulun.hopto.org

hơn 40 bàn thờ riêng biệt kể cả bàn thờ chính, nơi thường chỉ riêng Đức Giáo Hoàng chủ lễ Mi-Sa.

Thánh đường Phêrô có tất cả 10 mái vòm nằm rải rác quanh mái vòm chính trông tựa một vật bóng bằng đá khổng lồ dường như nổi lơ lửng trên những đám mây. Ngọn cây thánh giá vươn cao lấp lánh, cao bằng tòa nhà 35 tầng. Tháp thánh giá này là công trình vị đại cuối cùng của Michelange có một vẻ gì thanh thoát nhẹ nhàng. Nhưng các nhà toán học đã phỏng đoán trọng lượng của cây thánh giá này lên tới 55.000 tấn.

Công cuộc xây cất xúc tiến liên tục suốt 120 năm dưới đời 20 vị giáo hoàng do một số thiên tài vĩ đại của Ý đại lợi như Bramante Michelange, Maderno, Bernini. Chưa một thánh đường nào được xây cất tốn kém bằng Thánh đường Thánh Phêrô, với phí tổn ước lượng 300 triệu mỹ kim nghĩa là gần 16 lần chi phí xây cất Thánh đường Saint Paul (thánh đường này tọa lạc tại Luân Đôn, được coi là lớn thứ nhì với bề dài khoảng 150m).

Cũng chưa từng có một giáo đường nào hấp dẫn được nhiều người đến viếng thăm bằng giáo đường Thánh Phêrô với ít nhất 10 triệu người mỗi năm. Đối với tín đồ Công giáo La Mã, nhà thờ Thánh Phêrô quả là thanh nam châm có từ lực mạnh nhất. Dĩ nhiên không phải chỉ có tín đồ Công giáo mới đến chiêm ngưỡng Thánh đường này. Du khách dù chỉ ở La Mã vài tiếng đồng hồ cũng cố dành thì giờ để được tận mắt thưởng thức 2 kỳ quan: hí trường lộ thiên Colosseum và Thánh đường Thánh Phêrô.

Tiếng vang của ngôi Thánh đường cổ kính này mãi mãi chẳng bao giờ bị dập tắt. Nhóm Sampietrini, hiện do kỹ sư kiêm kiến trúc sư Jhancesco Vacchini cầm đầu, giữ nhiệm vụ tu sửa Thánh đường. Hoạt động suốt gần 400 năm nay với đường hướng cha truyền con nối, Sampietrini dường như chẳng bao giờ rảnh rỗi. Theo Vacchini Thánh đường Thánh Phêrô không phải là một vật chết như hí trường Colosseum mà là 1 sinh vật biến đổi từng ngày. Sửa xong một cánh cửa cổ xưa bằng gỗ rồi, các nhân viên lại quay sang đắp vá một pho tượng Thánh, rồi rời chỗ những mảnh đá cẩm thạch trên nền nhà hay thay những dây điện mới hoặc những ổ khóa mới...

Bây giờ bạn hãy cùng tôi theo chân một số tín đồ Công giáo vào sâu trong Thánh đường. Bạn sẽ dừng lại nghiêm trang trước tượng Pietà (1), một tác phẩm điêu khắc vĩ đại của Michelange.

Tiếp tục viếng thăm chúng ta sẽ dừng lại quanh tượng Thánh Phêrô đúc bằng đồng đen. Trong nhiều thế kỷ trước, các tín đồ Công giáo sùng đạo đã hôn lên bàn chân phải của Ngài đến nỗi ngày nay bàn chân này đã mòn mất một nửa. Hiện nay, chẳng còn ai cúi xuống hôn chân Ngài nữa. Được hỏi về lý do, một nhân viên cười

(xem trang 46)

(1) Công trình điêu khắc tuyệt mỹ này, tạc Đức Mẹ Maria bế đứa con trai của bà, đã bị hư hại hồi tháng 5 năm 1973 khi một người quá khích dùng búa đập phá.

http://tieulun.hopto.org

HẠ LAM

●

Dấu chân chim

ta về với gió trên vai
che tay nghiêng chút hồn người cũ xa

mùa xưa đã chín hay chưa
vẳng nghe chiếc lá thần thờ nhớ thương

người ngồi đón chút mù sương
giữa thành phố mới tan hương một mùa

hình như ngày có rợp mưa
thả lênh đênh chút bụi thừa cho răm

tháng mười một thoáng xa xăm
đem hong sợi tóc cho thầm cuộc mưa

ta đi gởi nhớ cho mùa.

THẢO (P.L)

●

Lại gần ấu thơ

Này bè bạn đã một thời dấu ái,
Đã thân quen chung một mái trường hồng.
Đã hai năm áo giáo sinh dấu dãi,
Đã đôi lần quên tuổi nhỏ chơi rong.

Này bè bạn lại gần trong thơ ấu,
Đó tuổi xanh yêu dấu của đời mình.
Đã thể hiện trong những ngày nương náu,
Bên mái trường nuôi nấng áo giáo sinh.

Này bè bạn ta quên thời rực rỡ,
Dâng đời ta cho tập thể học trò.
Cho phấn trắng bảng đen và tập vở,
Cho ấu thơ không một chút đắn đo.

Này bè bạn học trò ta ngồi đó,
Chăm chú nghe lời ta giảng say mê.
Học trò ta hiền ngoan như lá cỏ,
Và trắng trong như những giọt pha lê.

Này bè bạn xích lại gần thơ ấu,
Cho tình thương tuổi nhỏ chút rạng ngời.
Tương lai trẻ do chúng mình nung nấu,
Và nghiệp Thầy giữ lấy đó làm vui,

HIỀN THY HỌA MY

●

Cho mùa Đông cũ...

vẫn là mùa đông năm cũ
em đi lộng áo hoa vàng
đường mây lụa mù biệt xứ
chân bước bên lòng hân hoan

vẫn là ngày tháng hôm nao
môi vui hé nụ ngọt ngào
hạnh phúc còn thơm hương mới
chim về rộn rã vườn sao

vẫn là mùa đông xôn xao
em theo mây dệt mộng đào
chim ngoan ngủ quên trên lá
đất trời thơm ngát hương hoa

sao bây giờ mùa đông về
áo em thôi vàng khói ấm
Một thời rồi thôi — cũng thế...
ngày vàng mộng đã xa xăm...

http://tieulun.hopto.org

MỪNG HOANG VU

●

Vời vợi bóng quê xưa

Bên thềm trăng xóa mưa bay
Buồn vương mắt thờ ại hay đông về

Lạnh lòng chim hót lê thê
Mấy mùa thương nhớ tình quê xa vời.

●

Ấu thời

Thời gian như thể thoi đưa
Ngày xanh dỉ vãng thu mưa rộn lòng

Ê a ông giáo trường làng
Dăm ba bạn nhỏ tuổi vàng thơ ngây.

●

Hoa hường đỏ

Hoa hường đỏ thắm tình người
Hương thơm tỏa ngát một trời gió đưa

Tay xinh nhổ tóc cài hoa
Cài hoa hường đỏ tuổi xa đời vàng

Em về cây đứng hay hàng
Vai buồn tóc xỏa mê man mắt đời
Còn anh hát khúc thiếu thời
Còn hoa hường đỏ tuyệt vời trong anh.

NGỌC THÙY KHANH

●

Những vần lục bát

● *EM ĐI HỌC VỀ*

Áo em khuất nẻo đường trưa
hồn anh biển động, nắng vừa ngần ngơ

mộng mơ ngập xuống không ngờ
Đất trời rộng trải từng giờ chiêm bao.

(Phan Rang, ngày về)

● *ĐÓNG QUÂN Ở Ô LÂU*

Đi rồi cũng lại Ô Lâu
số anh đã định một đầu sông xa
Ngày ngồi hứng nắng vào da
đêm nằm nghe muỗi họp ca dị kỳ

● *BÁO ĐỘNG Ở PHÚ KINH*

Anh ra báo động giữa trăng
hố hầm mưa ngập sương dăng gió về

nghe từ da thịt tê mê
Quạnh hiu nào để đi về mộng mơ

● *THANH HƯƠNG BỊ DỘI BOM*

Ngút cao lửa khói một bờ
vườn cây nhà cửa có ngờ hôm nay
chiến tranh sau trước ai hay
anh đành chịu vậy, đổi thay từng giờ

(những ngày hành quân).

http://tieulun.hopto.org

Nhân lễ Giáng Sinh, Đầu Bò tui lại xin độc diễn một kỳ nữa.

☐ **C.19**— Cô giáo vừa cắt nghĩa cho cả lớp Lễ Giáng Sinh, chính là ngày sinh-nhật của Chúa Giê-Su.

Một cánh tay... giơ lên :

— Thưa cô, như vậy cái bánh Sinh-nhật phải thắp mấy ngọn nến cơ ạ ?

☐ **C.20**— Ông A-dong và bà E-và đang làm công tác đặt tên các cầm thú. Ông chỉ cho bà thấy một con vật 4 chân đang gậm cỏ :

—Tôi gọi con vật kia là con Bò Tót.

— Tại sao « mình » lại gọi thế?

— Bởi vì trông nó giống Con Bò Tót hơn bất cứ con vật nào khác, bà không thấy sao?

☐ **C. 21** — Hai ông bợm rượu gặp nhau trong một nhà hàng đêm Giáng Sinh. Một ông nâng ly, gật gù :

— Nào uống .. Uống mừng Giáng Sinh đi, ông bạn. Uống cho thật say đi... Coi vậy chớ người chết vì rượu hồng có bao nhiêu đâu, chết vì nước mới là nhiều...

— A... tại sao thế ạ?

— Ông bạn có đọc Thánh Kinh bao giờ chưa? Ậy đó... Trận đại hồng thủy giết biết cơ man nào là người... Uống nữa đi ông bạn!

☐ **C. 22** - Đầu Bò tui không phải cố ý, mà tình cờ được đi sau một đám áo trắng vừa *tan trường về*, nghe hai đấng tóc dài líu lo :

— Tao mới đi học lớp làm hánh Buche Noel của Bà Quốc Việt, vui ghê mày ạ !

— Ơi... thích nhỉ. Thế tụi mày có được bả cho ăn mấy cái bánh thực tập không?

— Được? Bả *bắt* tụi tao phải ăn cho bằng hết mới được ra về đó mày!

— Mừng Giáng Sinh vui nhé!

http://tieulun.hopto.org

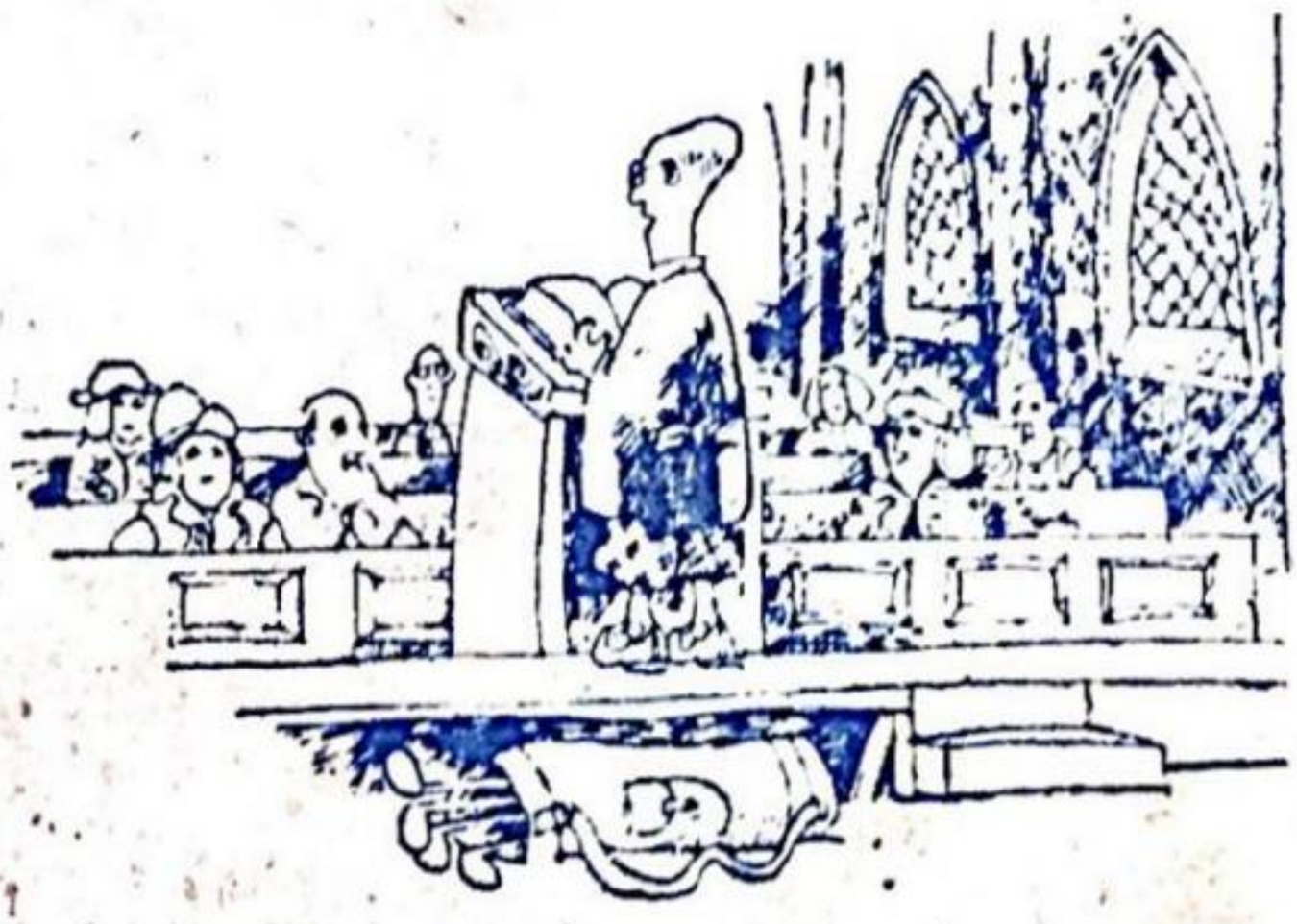

— Thưa anh chị em, đặc biệt bài giảng hôm nay tôi sẽ nói rất vắn tắt...

□ C. 23 — Má dẫn bé Hà (vâng, bé Hà chớ không phải... bác Hà) mới đi học lần đầu, gửi gấm với cô giáo:

— Thưa với cô, cháu nó nghịch nhưng mà nhát lắm cơ ạ. Nếu cần răn phạt xin cô cứ đánh, vâng, cô cứ đánh hai trò bên cạnh là cháu nó sợ ngay đấy ạ!

□ C. 24 — Gọi là để mừng cách mạng thành công dài dài, hôm đầu tháng mười một anh chàng Hà Tĩnh mời Đầu Bò tui vô Chợ Lớn xem Cải lương Hồ quảng. Rạp gì, tuồng tên chi, thú thực Đầu Đò tui không nhớ nổi. Chỉ nhớ là đông nghẹt người. Sau 10 phút nghỉ xả hơi giữa hai màn tuồng, thì có hai cô a múi, mỗi cô cầm một cục cà lem cây, cứ loay hoay mãi chỗ H. T. nhà ta ngồi. Rồi một cô dừng lại hỏi:

— Xin lỗi.. có phải hồi nãi tôi đi đa đạp nhằm chân ông không ạ?

H.T. vội vã nghiêng đầu nom rất lịch sự:

— Thưa phải... Nhưng có gì đâu... lỡ là...

Anh chẳng chưa dứt câu, nường a múi đã xay qua cô bạn:

— Vô đi mày. Đúng hàng ghế này dồi!

Đầu Bò

GIAI THOẠI

PIÈRRE CURIE, bác học người Pháp, giải Nobel Vật lý năm 1903 cũng là một nhà bác học đãng trí. Một ngày nọ ông vào tiệm hớt tóc, nói:

— *Hớt cho tôi, như cũ.*

— *Nhưng xin ông vui lòng giở nón ra.*

— *Ồ xin lỗi, tôi không thấy có mấy bà trong này nên hơi vô lễ...*

S.T.

http://tieulun.hopto.org

MỘT CHUYẾN PHIÊU LƯU

Truyện 3 kỳ đăng trọn của MINH QUÂN

(Tiếp theo và hết)

Giọng không còn hăng hái, Mai Lan tuy không chịu thú nhận với Alice nhưng nó đã bắt đầu sợ hãi Ban đêm chưa bao giờ nó ở tỉnh và nó biết rằng lát nữa đây, cánh cổng lớn ngoài thành sẽ đóng lại, không còn ai có thể ra vào. Nó đi tìm diêm quẹt và đốt một ngọn nến cắm trên cái chân đèn bằng thiếc. Ánh lửa dọi trên vách những bóng đen run rẩy. Và, dù Alice không thú thật với Mai Lan, nó cũng hơi hãi hùng. Dù gì, trong thị xã này cũng chỉ có mình nó là đứa con gái tóc vàng mắt xanh; nó bắt đầu cảm thấy lẻ loi. Cuối cùng Mai Lan nói:

— Chị sẽ hài lòng mà thấy lão già trở lại.

— Tại sao? Alice hỏi.

— Ồ, tại vì...

— Em cũng vậy, em cũng hài lòng.

Một lúc sau, Mai Lan nói:

— Chị tự hỏi không biết mấy anh của chị sẽ làm gì nếu không có chị.

— Em cũng không tưởng tượng được mấy anh em sẽ làm gì nếu không có em.

Mai Lan nói:

— Mấy ảnh đâu có chơi được trò ăn cướp, vì có ai đâu để mà cướp.

— Và mấy ảnh cũng không chơi đánh giặc được. Ai sẽ làm kẻ thù?

Alice nói. Sau một lúc im lặng, Mai Lan lên tiếng:

— Đôi khi làm kẻ cướp đối với chị cũng chẳng quan hệ gì. Có điều là chị không muốn bị cướp luôn luôn.

— Và đôi khi, làm kẻ địch cũng chẳng sao — Alice tiếp — Có điều là làm kẻ địch bị giết hoài, suốt tuần lễ, chán lắm!

http://tieulun.hopto.org

Cả hai ngồi cạnh nhau trên băng và chúng lại nắm tay nhau. Nhưng không đứa nào chịu nói với đứa kia rằng nó bắt đầu cảm thấy lẻ loi. Cửa hiệu nhỏ thật lặng lẽ! Ngoài kia, đường sá trở nên tối om và người ta đã đốt đèn cùng nến lên. Xuyên qua những cánh cửa mở rộng, Alice và Mai Lan có thấy những gia đình trò chuyện và cười trong lúc lũ trẻ nô đùa cạnh đó. Nhưng chúng vẫn ngồi yên trên băng tay trong tay và càng lúc càng thấy lẻ loi hơn.

Phần lão già, ông đi thẳng tới quán nước và vẫn còn ngồi ở đó. Ông chờ có người đến quán kêu to: «Có ai thấy hai đứa trẻ lạc không? Một đứa ngoại quốc và đứa kia Tàu. Chúng đã trốn khỏi nhà xế trưa nay, mang theo một con rồng xanh. Ai đã thấy chúng, xin đến báo cho cảnh sát, sẽ được thưởng.»

Trời đã tối rồi, nhưng ông tin chắc rằng nếu ông chờ lâu hơn nữa, sẽ có người đến.

Bấy giờ, ông sẽ đứng lên bảo: «Tôi biết hai đứa bé gái đó ở đâu.» và người ta sẽ hỏi ông: «Ông muốn được thưởng gì?» — «Xin cho tôi con rồng» ông sẽ trả lời như thế. Ông sẽ bán con rồng thật đắt. Với số tiền này, ông sẽ mua cho mình một áo khoác bằng sa tanh đen và một áo dài bằng sa tanh nâu, và một ống píp đầu bịt bạc, và ông cũng sẽ ăn một tô súp vi cá thượng hảo hạng.

— Ta sẽ chờ — ông tự nhủ — ta sẽ chờ.

Và bây giờ, ta hãy tưởng tượng chuyện gì đã xảy ra trong nhà Mai Lan cũng như trong nhà Alice. Sự thật thì mọi sự đều xảy ra y như nhau trong hai nhà. Hai người mẹ khóc, bà Vũ khóc âm thầm vì bà là một người mẹ lặng lẽ, và bà mẹ Alice, bà Jones, cũng khóc nhưng khóc thật to và vừa khóc bà vừa kể kể với ông Jones, với Tom và với Jack. Bà nức nở:

— Tôi bảo phải đi tìm Alice ngay. Tôi sẽ không ăn không ngủ gì trước khi biết nó ở đâu. Và khi nó về, mấy người hãy tử tế với nó hơn. Con bé đáng thương... Tom và Jack, tụi bây ác với em lắm. Luôn luôn tụi bây trêu chọc nó. Hôm kia, nó nói nó luôn luôn bị làm kẻ định... Và tôi nhớ là con bé yêu dấu có nói nó muốn có một đứa em gái, rằng nó chán là đứa con gái độc nhất và luôn luôn mấy anh nó...

— Thôi mình ơi, hãy bình tĩnh lại. Ông Jones dỗ dành vợ — chúng ta sẽ tìm ra nó ngay mà.

Bà Jones càng khóc to hơn:

— Ông Jones, ông không hiểu đàn bà gì hết, ông chưa bao giờ hiểu tôi. Nếu ta không tìm thấy Alice yêu dấu thì...

Giọng ông Jones cao hơn:

— Rồi ta sẽ tìm thấy mà. Cảnh sát đã bắt đầu lùng kiếm...

http://tieulun.hopto.org

Bà Jones vẫn khóc:

— Tại sao chính ông không đi tìm? Và Tom, và Jack?

— Cha con tôi đi ngay. Tôi chỉ ở nhà là để an ủi bà.

— Ơ! Thôi hãy đi đi! Đi đi! An ủi cái gì? Phải có nó về...

— Bà Jones kêu lên, nước mắt vẫn ràn rụa.— Tôi chán mấy người quá rồi! Rồi khi Alice về, mấy người mà không đối xử tử tế, thì sẽ biết... Ồ, Alice con ơi, con ở đâu...

Nhưng ông Jones cùng với Tom và Jack đã đi rồi, và khi bà Jones nhận ra điều này, bà ngừng khóc, lau mắt và đi vào căn phòng nhỏ của Alice. Bà làm giường và lấy trong tủ ra bộ đồ ngủ sạch, rồi xuống bếp, nướng bánh mì, hâm sữa, để sẵn một cái trứng cho bữa ăn tối của Alice.

— Tội nghiệp Alice! — Bà nghĩ thầm — nó cần có đứa em gái... Khi nó trở về, dù có phải nhọc công, ta cũng phải tìm nuôi một đứa bé gái.

Và, vì bà không còn việc gì khác để làm, bà lấy hai chiếc khăn tay sạch trong ngăn tủ, ngồi trong chiếc ghế dựa và khóc trở lại.

Còn bà Vũ, bà cứ lặng lẽ khóc không ngừng cho đến lúc ông Vũ nổi nóng lên:

— Này, bà có nín không? Bà làm tôi có cảm tưởng cả nhà ướt đẫm nước mắt của bà. Rồi chúng ta sẽ tìm thấy Mai Lan. Có ai cần một đứa con gái? Ai mà bắt cóc nó làm gì? Chắc nó đi lạc đó thôi. Cảnh sát đang tìm kiếm khắp nơi. Chỉ là vấn đề thời gian. Thôi, tôi xin bà, đừng khóc nữa!

Bà Vũ ngồi trên chiếc ghế mây nhỏ và bà vẫn tiếp tục khóc như bà chẳng hề nghe một lời nào của chồng. Ông Vũ quay qua các con:

— Coi kìa! Ba đứa ngốc, không đứa nào biết dỗ mẹ mày sao?

Nghe những lời này, bà Vũ ngẩng đầu lên:

— Không! nếu Mai Lan trốn đi thì cũng vì chúng nó thôi.

— Sao, tụi bây đã làm gì nó, hử?

Ông Vũ hỏi các con.

— Mai Lan chán tụi bay quá mà. Tụi bay xử tệ với em hết sức!

Chưa bao giờ bà Vũ nói nhiều như vậy. Ông Vũ quá đỗi kinh ngạc. Ông hỏi, giọng yếu xìu!

— Xử tệ với Mai Lan?

— Đúng vậy, vì nó là con gái.

Và bà khóc trở lại. Bà khóc cho đến khi vạt áo trước ướt đẫm và ông Vũ không còn biết dỗ dành bà ra sao nữa. Ông đành quay sang Sinh, Tân và Dũng:

— Thiệt hết chịu nổi. Tụi bay theo cha đi tìm dẫn Mai Lan về

http://tieulun.hopto.org

nhà. Tìm được nó, tao sẽ cho nó một trận về tội làm phiền lòng mẹ.

Cùng lúc đó, Bà Vũ ngẩng lên, nín khóc để nói vài lời nữa:

— Thôi, hãy đi đi! Tôi chán cha con ông quá rồi!

Và bà lại tiếp tục khóc.

□

VẬY đó, cả hai gia đình xáo trộn như vậy trong lúc Mai Lan và Alice cùng ngồi trên chiếc băng trong cửa hiệu cầm đồ và càng lúc chúng càng cảm thấy lẻ loi hơn. Trên hai đường riêng biệt, ông Jones cùng với Tom và Jack, ông Vũ cùng Sinh, Tân và Dũng cùng đến thành phố để xem cảnh sát đã tìm thấy gì chưa. Dĩ nhiên, hai người cha không hề biết nhau, và chưa hề nghĩ rằng hai con gái của các ông đã kết nghĩa chị em.

Lần lượt họ tới cổng thành vừa đúng lúc người gác cổng sắp sửa đóng cửa. Và ông Jones đã đến trước vì cặp chân ông dài hơn chân ông Vũ. Ông đưa tay ra hiệu cho người gác:

— Khoan, xin ông khoan đóng. Ông có thấy một đứa bé gái, bây lớn như đây, tóc vàng và mắt xanh?

— Không — người gác trả lời — Tôi ngủ suốt buổi trưa, và đâu phải riêng gì con gái mà ai cũng có thể ra vào cổng này.

Giọng ông Jones trầm xuống:

— Tôi phải làm sao đây? Trong thành phố này, tôi là người ngoại quốc... Tôi là giáo sư Anh văn mới đổi đến. Tôi không quen biết ai, vợ tôi thì đang khóc hết nước mắt ở nhà.

Người gác gãi đầu. Ông có vẻ là một người tốt bụng. Ông bảo ông Jones:

— Theo ý tôi, ông nên đến quán trà và hỏi to lên xem có ai thấy con gái ông không?

— Cảm ơn... ông!

Ông Jones dẫn Tom và Jack tiếp tục đi và không ai nói một lời suốt thời gian này.

Hai phút sau, ông Vũ đến. Ông đưa tay ra hiệu cho người gác làm người này tự hỏi không biết có nên đóng cửa đêm nay không.

— Hãy chờ một chút ông Vũ nói — anh có thấy một đứa bé gái cỡ này không?

— Với tóc vàng và mắt xanh?

Ông gác hỏi.

— Chắc chắn là không rồi — Ông Vũ tức giận — Anh tưởng tôi là ai? Một thằng quỉ ngoại quốc chắc? —

— Nhưng... vừa mới đây, một gã ngoại quốc đã hỏi tôi về một đứa bé gái. Gã cũng có mấy đứa con trai theo sau.

Ông Vũ kêu lên:

http://tieulun.hopto.org

— Ái chà! Đúng là ngày mấy đứa con gái bỏ trốn!

— Theo ý tôi, ông gác nói — anh nên đến quán trà, thông báo câu chuyện và hỏi xem ai có thấy con gái anh không.

— Cảm ơn. Tôi cũng nghĩ vậy.

Ông Vũ vội vã cất bước, cùng với Sinh, Tân và Dũng, không ai nói với ai câu nào cả.

Trong khoảng thời gian này, lão chủ hiệu cầm đồ đã uống nhiều trà đến nỗi lão có cảm tưởng mình đang biến dần thành một thùng trà.

Đợi hoài đã mỏi, lão đã định ra về. Đúng lúc đó, ông Jones và các con từ ngoài quán bước vào.

— À! họ đây.

Lão hớn hở nói thầm trong bụng, nhưng trước khi ông Jones có thì giờ để nói, ông Vũ cũng đã bước vào với ba đứa con trai và cất tiếng hỏi ngay:

— Có ai thấy một đứa con gái cỡ này, tóc đen mắt đen...

— Và một đứa con gái tóc vàng mắt xanh, cũng lớn cỡ đó!

Ông Jones tiếp theo ngay.

Quán trà đầy đặc những người đang bàn chuyện làm ăn, chơi cờ hay đánh bài, hay chỉ ngồi thong thả hút thuốc.

— Có phải có thêm con rồng xanh nữa không?

Lão chủ hiệu cầm đồ hỏi.

Mọi người ngạc nhiên ngẩng lên nhìn. Riêng chỉ có hai ông lão vẫn tiếp tục chơi bài, như không hề có chuyện gì xảy ra.

— Tới phiên ông.

Một người nói. Người kia đẩy con cờ bằng ngà tới rồi thì thầm:

— Tới phiên ông.

Ông Jones có vẻ bối rối:

— Một con rồng xanh?

Ông nhắc lại, vì là người Mỹ, ông nói tiếng Tàu không rành mấy và ông tự hỏi ông có nghe lầm chăng.

«Rồng... hay lông... hay công... hay... hay...».

Giọng ông Vũ chắc nịch:

— Rồng! Có con cá xanh! Tôi nhớ ra rồi... nhưng có phải là một con cá rồng không?

Ông Jones ngạc nhiên nhìn ông.

Đúng lúc đó, lão chủ hiệu cầm đồ đã vạch đám đông tiến lại. Mọi người xôn xao. «Hai đứa bé gái trốn nhà đi với con cá!» người ta hỏi nhau. Chỉ mình hai ông lão đánh cờ vẫn không ngẩng lên.

— Tới phiên ông.

Một người nói nhỏ. người kia đẩy con cờ tới và nói:

— Đến lượt ông.

Bây giờ, lão chủ hiệu cầm đồ nhanh nhẹn bước ra đường, một bên là ông Jones và bên kia là ông Vũ. Sau lưng họ là tất cả lũ con trai. Lão chủ hiệu nói:

http://tieulun.hopto.org

— Trong đời tôi đã gặp nhiều chuyện lạ lùng nhưng chưa có chuyện nào ly kỳ như chuyện hai con gái của quí ông với con rồng xanh. Chúng bảo chúng chán mấy anh chúng quá nên bỏ trốn.

— Chán mấy anh!

Ông Jones kêu lên.

— Chán mấy anh!

Ông Vũ cũng la to.

— Cho nên chúng mới cùng nhau đi trốn với con rồng xanh mà chúng bảo đã tìm trong tấm lưới dưới sông.

— Lạ thật! Không sao hiểu nổi...

Người cha da trắng nói. Và người cha da vàng cũng lặp lại:

— Lạ thật! Không sao hiểu nổi...

— Có gì mà không hiểu nổi? Tôi đây, tôi hiểu chúng hơn các ông, là vì hồi nhỏ tôi chán mấy bà chị của tôi với mấy con em gái. Chán ghê gớm, giờ vẫn còn chán đó, nghe! Hiện, tôi đã cho hai đứa ở cửa hiệu, coi cửa hiệu cho tôi, tôi cất con rồng vô tủ, khóa lại rồi. Tôi bảo cứ đợi đó và tôi biết chúng nghe lời tôi, không bỏ đi đâu hết.

□

THẬT vậy: hai đứa trẻ không đi đâu hết. Chúng ngồi yên, bắt đầu cảm thấy nhớ nhà. Chúng sẵn sàng làm hòa với các anh, sẵn sàng chơi trò đánh giặc và ăn cướp với các anh, nhưng quá muộn! và trong khi hai đứa bé ruột nóng như cào, như đốt thì bên ngoài người gác cổng thành quyết định đóng cổng thành. Thế là hai vị nữ anh hùng tí hon tính sống tự lập òa ra khóc nức.

Chợt cổng thành lại được mở ra, chủ hiệu đi trước và theo sau là ông Jones ông Vũ và năm thằng con trai — từ nãy giờ năm ông tướng không ồn ào nữa.

Ông Jones nói trước:

— Thế nào đó, Alice?

Ông Vũ tiếp theo:

— Thế nào đó, Mai Lan?

Hai người cha cố giữ vẻ nghiêm nghị song hai đứa con gái đã lao mình tới ôm chặt lấy cha chúng, vừa nức nở khóc vừa nói qua màn nước mắt:

— Cha dẫn con về nhà! Con nhớ...

Ông Vũ ôm Mai Lan vào lòng, dịu giọng:

— Bây giờ họ đóng cổng lại rồi, phải cho tiền họ mới mở ra...

Ông Jones cũng ôm Alice vào lòng, sốt sắng ngắt lời:

— Thì ta cứ cho tiền họ, có sao!

Được gặp hai đứa con gái út, hai người cha sung sướng quá, đâu có tiếc gì? Họ không cần biết gì hơn là con gái họ có mặt tại

http://tieulun.hopto.org

đây và vậy là đủ rồi, nhưng lão chủ hiệu cầm đồ run run nhắc họ trước khi họ dắt con về:

— Thưa hai ông, còn... con rồng, các ông tính sao đây?

Ông Vũ sực nhớ, hỏi:

— À, con rồng ,nó đâu?

— Thưa ông, đây!

Giọng nhỏ nhẹ, lão mở tủ trao con rồng bằng bích ngọc cho ông Vũ, chậm rãi, như tuồng sợ ông lấy nó đi mất, như tuồng nó là của lão ta vậy.

Kìa, con rồng xanh nặng nề vẫn nằm yên trong vỏ ốc.

— Ông hãy giữ lấy, gọi là đền ơn ông!

Ông Vũ lịch sự nói.

Lão chủ hiệu cầm đồ hết sức khoan khoái. Khuôn mặt lão ta nhăn nhúm khi lão mỉm cười. Lão nói:

— Cám ơn, cám ơn! Thật bữa nay tốt ngày quá! Cảm ơn quý ông!

Lão đưa họ ra cửa, ngiêng mình chào, đóng cửa sổ lại rồi xuống bếp. Lão hơi ngạc nhiên khi thấy bữa ăn tối của lão đã biến mất nhưng chén dĩa thì đã được rửa sạch sẽ, và lão cũng không phiền hà chi. Lão nghĩ "Chẳng sao, thật ta đã uống nhiều trà quá" và lão cởi vớ cùng áo choàng, lên giường, ngủ.

Còn Alice và Mai Lan, chúng kể mọi chuyện cho cha nghe và khi về tới nhà, chúng đã buồn ngủ và mệt mỏi lắm rồi. Ông Jones đặt Alice vào tay bà Jones và dĩ nhiên là bà nín khóc ngay. Bà tắm rửa cho Alice, dọn cho nó bánh mì nướng, sữa nóng và cái trứng gà. Trong khi ăn trứng, Alice chợt nhớ một điều ,và nó hỏi mẹ:

— Mẹ ơi, có phải tại con ăn nhiều trứng quá mà tóc con vàng không hả mẹ?

— Chắc chắn không phải. Mẹ chưa nghe ai nói vậy. Ai nói với con?

— Mai Lan!

Alice thưa.

Trong lúc đó, Ông Vũ trao Mai Lan cho bà Vũ. Bà nín khóc ngay, tắm rửa cho Mai Lan và dọn cho nó cơm với canh su.

— Mẹ — Mai Lan hỏi — có phải tại con ít ăn trứng nên tóc con đen?

— Chắc chắn không phải. Ai nói với con vậy?

— Alice!

Mai Lan nói.

Bên gia đình ông Jones, ông Jones đang nghiêm nghị bảo các con trai:

— Cha cấm các con chọc ghẹo em từ nay. nghe rõ chưa? Cha cấm các con bắt nó luôn làm kẻ địch và đi tìm mỗi khi chơi trốn bắt.

http://tieulun.hopto.org

— Chúng con sẽ không làm vậy nữa.

Chúng hứa và đồng thanh thêm:

— Không bao giờ!

Và bên trong gia đình họ Vũ, Ông Vũ quả quyết bảo Sinh, Tân và Dũng:

— Ta cấm tụi bay bắt em làm kẻ địch và làm kẻ luôn luôn bị cướp.... nghe chưa?

— Chúng con sẽ không làm vậy nữa, không bao giờ.

Chúng hứa.

Vào giường, Alice ngáp dài nhưng cố hỏi:

— Mẹ, ngày mai con có thể chơi với Mai Lan không?

— Được chứ con.

— Và mỗi ngày chứ?

— Ừ, mỗi ngày.

Bà Jones hứa.

Và trong chiếc giường tre nhỏ, trong khi mẹ đắp chăn cho, Mai Lan với giọng ngái ngủ:

— Ngày mai con có thể chơi với em Alice không hở mẹ? và ngày mốt, và những ngày khác nữa. Con có thể chơi với nó mỗi ngày không hở mẹ?

— Sao lại không? — Bà Vũ trả lời — chắc chắn là được chứ.

Bà thổi tắt đèn và Mai Lan vẫn thức thêm nửa phút nữa, đủ thời giờ để nhớ đến con rồng. Nó nghĩ:

— Nó mang may mắn đến cho ta, vì bây giờ ta có một đứa em gái, thích quá!

Rồi Mai Lan thiếp ngủ, môi còn đọng nụ cười tươi.

(dịch theo một truyện của Pearl Buck)

MINH QUÂN

□

TUỔI HOA

Phát Hành Ngày 01 mỗi tháng

GIÁ BÁO 1 NĂM 12 SỐ: Giá thường: 1.000đ. Miền Trung: 1.100đ. Giá ủng hộ: 1.300đ. trở lên

Bưu phiếu, Chi phiếu xin đề tên Quản Lý: VÕ-VĂN-HỮU

Tòa Soạn Tuổi Hoa, 38, Kỳ-Đồng Sài Gòn — 3

http://tieulun.hopto.org

● HỒNG HẠNH phụ trách

Em gái thân mến,

Lại một Noel nữa đến. Năm ngoái cũng vào dịp này chúng ta mừng Trang Tóc Dài tròn thôi nôi, và năm nay nó cũng sửa soạn để đón thêm một tuổi mới nữa. Mỗi tuổi mỗi khác phải không em? Cũng như chúng ta vậy, hai năm trước, em mới 14, 15 tuổi, thế mà bôm nay đây em đã 16, 17 rồi, vào tuổi trăng tròn, tuổi mới lớn v.v(như nhiều ông văn sĩ thường mệnh danh cho nó đấy em), thêm một tuổi là thêm nhiều rắc rối, nhiều thắc mắc, vì thế hình như Trang Tóc Dài cũng lớn theo em ấy em ạ. Này nhé, mới đầu chúng tả chỉ có những mẩu chuyện nho nhỏ, những trò chơi, những khéo tay làm lấy rồi đến bây giờ chúng ta đã biết sửa soạn, trang điểm rồi những tâm tình, những do dự v.v...

Cũng trong năm nay chị nhận thấy phần nhiều trong số thư em gửi về chị có những mẩu chuyện, những câu như:

— « Em buồn ghê chị ạ, ở nhà chẳng ai hiểu em hết, ba em thì.... mẹ em thì.....

— « Em có ông anh kỳ ghê chị ơi! Không hiểu sao những gì em làm, anh ấy đều cho là « choai choai »... Trong khi đó, mẹ em nghe anh ấy nói lại la em thêm nữa...

— « Em may mắn được sinh trong một gia đình khá giả. Ba mẹ em lo cho con cái hết lòng, em được học trong một trường nổi tiếng, em có đủ điều kiện để bằng bạn bằng bè, nhưng sao em vẫn thấy cô độc ghê chị ơi! nhất là những khi em gặp một chuyện gì đó chẳng hạn em không biết làm sao giải quyết, em loay hoay hoài. Ba em thì em không dám nói rồi, ba thương tụi em nhưng nghiêm lắm chị ơi, còn mẹ em thì, không phải mẹ em cũng khó đâu, nhưng tại mẹ em hay gọi em chẳng hạn như:

— Con gái nhỏ của mẹ...

— Thôi con nhỏ lắm chuyện này con không hiểu đâu...

Và cứ thế, em hết dám kể đấy chị ạ.

Những lá thư đại loại như thế còn nhiều lắm em ạ, nên chị muốn dành trọn trang của chúng ta để cùng nhau tìm hiểu xem chúng ta có thể thay đổi chút nào không.

http://tieulun.hopto.org

Vì hôm nay em cũng đã lớn nếu cứ tiếp tục như thế chúng ta sẽ có thể đi đến hậu quả là lạnh nhạt với gia đình và nhiều khi có thể ghét nữa em ạ.

Em gái đã đọc « Nhật ký của Anne Frank » chưa em ? Cô ấy cũng trạc tuổi em đấy em nhỉ. Cô cũng có những thắc mắc, những lo buồn như em, nhưng cô thua em một điều, đó là không có sự tự do của em hiện thời. Sống trong một bầu không khí luôn bị đe dọa, một tiếng động nhỏ thôi cũng làm cho tim ta thót lại, tất cả mọi sự đều phải giữ ý tứ, thì em sẽ thấy thần trí ta bị căng thẳng đến thế nào. Em bây giờ dù sao em cũng sung sướng hơn, em có thể ca hát khi em muốn em có thể đi chơi đây đó, và cho dù ba mẹ có khó khăn, hạn chế trong những dịp vui chơi, em vẫn còn có bạn bè để tâm tình, trò chuyện, chỉ nội có việc ấy là ta đã thấy ta sung sướng rồi phải không em ?

Còn có em nói cùng chị : « Mẹ em hay la rầy ghê cơ, em cũng biết bây giờ khó khăn, ba mẹ phải lo lắng nhiều lắm..., » nhưng em ơi ! Chị cũng đã có hồi một bậc phụ huynh, thì người nói rằng : « Tôi chỉ la khi chúng không hòa thuận cùng nhau thôi, cô nghĩ xem còn gì buồn cho bằng mình lo lắng cho chúng hết sức mà chúng lại chỉ cứ « gấu ó » nhau tối ngày. » Vậy thì em ơi ! em xét lại em xem những khi về nhà, em có thường vui vẻ với tất cả mọi người không ? Hay em chỉ thấy nỗi buồn của em không thể nói cùng ai nên em đóng kín mình trong « vỏ ốc » để rồi mọi người đâm ra hiểu lầm em ?

Nhiều lý do ghê lắm cơ em, mà chúng ta chỉ nghĩ theo chiều của mình mà quên để ý đến việc người khác đấy, như bố mẹ cũng có lý do khi cho em còn nhỏ, vì có thể như vậy, bố mẹ sẽ thấy em vẫn còn là con của bố mẹ mãi. Bố mẹ như vậy cũng vì thương em đấy thôi, chưa muốn em sớm rời xa gia đình vì biết tương lai em sẽ ra sao ? Nên chỉ muốn được che chở mãi cho em thôi ?

Anh em kêu em « choai choai » ? Chả sao cả em ạ, đấy chỉ là danh từ, có thể anh em cũng hãnh diện vì có cô em gái bé nhỏ, xinh xinh, nên nhiều khi danh từ ấy có thốt ra cũng để thay cho những lời triu mến mà thường những ông anh chả bao giờ nói với em gái cả. Chị có 1 người anh em ạ, lúc nhỏ kia chị chẳng bao giờ hòa thuận cùng anh cả, đến nỗi bố mẹ chị phải bảo « tụi này là chó với mèo » chắc chẳng bao giờ hòa thuận với nhau đâu. Nhưng càng lớn chị mới

http://tieulun.hopto.org

hiểu được lòng anh em ạ, anh ấy có những săn sóc nhỏ nhặt như mua cho chị thêm cuốn sách học, cho chị may thêm cái áo nhưng em biết anh nói với chị ra sao không em: « Ê, nhỏ ta phát lương nè! » Và chị cũng hiểu là anh thương chị ghê lắm là vì nhiều khi anh đã phải nhịn tiêu một món gì đó để lo cho em. Như vậy đấy em ạ, anh em cùng 1 bố mẹ, trường hợp ghét bỏ nhau chỉ là trường hợp thiểu số không đáng kể thôi em ạ. Em hãy thử tâm tình một vài chuyện nho nhỏ thôi, để dò phản ứng của anh em xem sao? và cũng để chứng tỏ em đã lớn, bắt đầu biết suy nghĩ, chị tin chắc anh em sẽ đổi thái độ ngay. Nhiều khi ta cũng phải dung hòa một chút em sẽ thấy mọi việc sáng sủa hơn ngay. Nếu mẹ hay anh chê em choai choai hoặc theo mốt tốn tiền, thì thay vì em may một chiếc quần, ống 60, 70cm, em may ống độ 40 thôi, cũng đẹp lắm em ạ, mà hơn nữa nó sẽ lâu « démoder ». Và đấy cũng là để cho mẹ thấy, em cũng biết tính toán, lo toan rồi, mẹ sẽ vừa lòng lắm em ạ.

Em hãy thử thay đổi thái độ của em xem sao? Vì chị thấy, với những em bé của chúng ta mẹ thường tỏ ra thông cảm các bé ghê, hình như mẹ biết trước cả ý thích của bé nữa cơ đấy, và đối với chúng ta, ta hãy tâm tình cùng mẹ, mẹ sẽ là cố vấn chắc chắn nhất cho ta đấy em ạ.

hương mến cùng
ất cả các em.

Hồng Hạnh

NGÔI GIÁO ĐƯỜNG...

(tiếp trang 29)

và bảo rằng: « Vi trùng. Giữa thời đại nguyên tử này, người ta cho rằng hôn như vậy mất vệ sinh ».

Rồi đến bàn thờ chính với một bức mành bằng đồng đen che kín, nơi đây mọi người cùng quỳ xuống cầu nguyện:

« *Xin thánh Peter phù hộ cho chúng con được bình an dưới thế.* »

Cách bàn thờ chính 24m, sừng sững 4 thân cột vĩ đại đỡ mái vòm chính của Thánh đường. Chu vi mỗi thân cột đo được khoảng 70 m, mà 48 người nắm tay nhau bọc quanh mới khít thân cột.

Một trong 4 thân cột này ẩn giấu bên trong 3 di tích cuối cùng của Thánh Phêrô. Người ta bảo rằng vật thứ nhất là gỗ của Thập tự giá, vật thứ hai là mảnh vải lau mồ hôi trên khuôn mặt Chúa Jesus và vật thứ ba là đầu ngọn giáo đã xuyên hông Chúa Jesus khi Ngài bị đóng đinh trên Thập tự giá. Thành tích thứ tư là thủ cấp của Thánh Andrew đã được Đức Giáo Hoàng Phao Lô Đệ lục đem về Hy lạp năm 1965.

Leo lên hàng trăm bậc cấp dưới mái vòm, bạn sẽ được nhìn thành phố Vatican, quốc gia « thủ đô » của Thiên Chúa giáo.

Giờ đóng cửa đã đến. Những du khách cuối cùng rời bước khỏi Thánh đường Thánh. Những cánh cửa song sắt khép lại phía sau. Bạn, tôi và nhiều du khách quay trở lại nhìn bóng ngôi giáo đường in trên nền trời luyến tiếc.

Hẳn mọi người sẽ thầm nghĩ: « Ngày nay còn ai xây nổi một ngôi Thánh đường như thế? »

Ánh Minh &
Phật Mục Nhân Nghị

http://tieulun.hopto.org

Nghệ thuật TẶNG QUÀ

Thánh Kinh chép khi Chúa Giê-Su sinh ra tại Bê-Lem, có 3 nhà Thông Thái phương Đông — ta quen gọi là Ba Vua — được sao lạ dẫn đường đến thờ lạy Người, mang theo lễ vật gồm có vàng, một dược và nhũ hương. Người ta bảo chính những món lĩnh kỉnh *mang iheo* đó của ba Vua đã phát sinh tục lệ tặng quà Giáng Sinh ngày nay.

Tặng quà ai, tức là chúng ta muốn tỏ lòng yêu thương quí mến đối với người đó một cách cụ thể. Sự quí mến đó phải được biểu lộ trong *cung cách cho*, mà không ở nơi món quà. *Của cho không bằng cách cho*, tục ngữ ta dạy như vậy. Khi Ba nhà Thông Thái từ phương Đông lặn lội sang Bê-lem chiêm bái Chúa Hài Đồng, chắc chắn không phải vì lễ vật của các Ông quí giá. Chính là tấm lòng thành, được thể hiện qua cuộc hành trình diệu vợi và nguy hiểm của các Ông mà món quà thành ý nghĩa và quí giá.

Nhưng đó là... nguyên tắc, và là chuyện... đời xưa. Việc tặng quà ngày nay đã biến thành một nghệ thuật lĩnh kỉnh — nghệ thuật tặng quà — và nhiều nguyên nân phức tạp, hàm chứa nhiều ý nghĩa thật bất ngờ. Ta hãy tạm phân ra sáu loại người cho: Thứ nhất là loại cho vì mưu lợi, tức *cho chính mình*. Đây là loại hay *thả con săn sắt* để mong *bắt con cá giếc* vậy. Kế đến là những người cho vì hứng thú, chẳng vì mục đích cao đẹp hay vì lý do thực tế nào cả. Thứ ba là loại người khi cho có một chút dính dáng đến lương tâm, vì tự trọng, hay cho như là một cách để chuộc một lỗi lầm nào đó. Thứ tư phải kể đến những người cho vì thấy người khác cho, mình mà không «móc túi», thì mắc cỡ thì mờ!

Có thể tay họ cho mà lòng thờ ơ, lạnh nhạt. Loại này có lẽ chiếm đa số. Loại thứ năm họ phải cho vì trách nhiệm, bổn phận hơn là vì lòng thương hay quý mến. Vì tư cách của họ mà họ phải cho, thế thôi. Loại người thứ sáu: họ cho với tất cả tinh thần bác ái, cho vì thương yêu qui mến người nhận như chính họ. Đây chính là những người cho có tâm hồn. Cho mà không hề mong được đền đáp lại.

Bạn thuộc vào loại nào đây?

http://tieulun.hopto.org

Để giúp bạn nắm vững ý nghĩa và tinh thần của việc tặng quà Giáng Sinh, người viết xin kể lại *tặng* bạn vài mẩu chuyện *làm quà* dưới đây.

☐ Ai lại không từng xúc động khi được nghe tấu khúc « Moonlight Sonata » của Beethoven? Nhạc khúc bất hủ này diễn tả nét diễm ảo, huy hoàng của ánh trăng khuya. Tác giả đã để hết tâm hồn thiên tài của mình vào đó, bằng âm thanh, vẽ lại hình ảnh kỳ diệu của ánh trăng *cho một cô gái mù thưởng thức.*

☐ MỘT CẬU BÉ 13 tuổi nghe tin nhà trường đang gom góp tiền và phẩm vật để làm quà Giáng Sinh cho trẻ em nghèo. Cậu dành giụm nhịn ăn tiêu suốt tháng và để dành được 15 đồng. Hôm cậu tính lên trường để góp tặng, một trận bão tuyết xảy ra khiến xe cộ không thể lưu thông được. Không hề thối chí, cậu bỏ xe và lội bộ qua cánh đồng tuyết để đến trường.

Ông Hiệu Trưởng thực sự sửng sốt khi khận món tiền từ tay cậu bé. Trước mặt ông, chính là một trong những trẻ em nghèo mà nhà trường đã nhắm tới để trao quà Giáng Sinh.

Với những kẻ đầy lòng bác ái, cái nghèo vật chất không phải là chướng ngại vật ngăn cản họ với những niềm vui do việc bố thí mang lại.

☐ Ông Quản Lý một cửa hàng lớn kể lại truyện một nhà quí tộc nọ, đã đứng tuổi, trước ngày lễ Giáng Sing đã bỏ rất nhiều thì giờ và tiền bạc vào gian hàng đồ chơi của ông. Ngồi ở một nơi kín đáo, nhà quí tộc ngắm các trẻ em nghèo đi qua gian hàng bày đồ chơi, mỗi khi thấy đứa nào nhìn ngắm một món đồ với vẻ thèm thuồng vô vọng, ông ra hiệu cô bán hàng cho gói lại và đem tặng ngay cho em nhỏ. Cuối buổi ông tính sổ và trả tiền cho nhà hàng.

Nhà quí tộc không có con, nhưng ông đã mang niềm vui đột ngột đến cho rất nhiều trẻ em nghèo chưa một lần được biết đến món quà Giáng Sinh.

Hạnh Phúc có thể tìm thấy mọi nơi và mọi lúc, nếu chúng ta biết đem niềm vui đến cho kẻ khác.

☐ MÓN QUÀ CỦA BA VUA — The gift of the Magi — là tựa một truyện ngắn Giáng Sinh nổi tiếng của văn sĩ O. HENRY.

Truyện kể lại hai vợ chồng nghèo nọ, trong dịp Giáng Sinh đều muốn tặng nhau một món quà thật ý nghĩa. Bởi cả hai đều nghèo, không có tiền riêng, người chồng bèn đem chiếc đồng hồ vàng kỷ niệm của Cha để lại và mua được cho vợ một cái lược đồi mồi tuyệt đẹp. Phần người vợ, tính toán và xoay xở đủ điều vẫn không dư được đồng nào mua quà cho chồng, nàng quyết định lén cắt bán suối tóc óng ả của mình, và mua được sợi giây đeo đồng hồ bằng bạch kim để làm quà cho chồng.

(xem trang 58)

http://tieulun.hopto.org

vườn Hạnh phúc

NGUYỄN THÁI HẢI phụ trách

Hoa Hàm Tiếu

Các em mến.

Anh vẫn nghĩ tuổi trẻ là nhiệt huyết, là hăng say, là những tư tưởng hướng tha. Nhìn vào mọi lứa tuổi, bao giờ thành phần trẻ cũng là lớp người luôn luôn tham dự sốt sắng vào các hoạt động Xã hội hơn hẳn các lớp người khác. Tại sao vậy? Phải chăng vì tâm hồn các em còn trong trắng, còn tràn ấp lý tưởng Vì Người.

Tuy nhiên, có hai điều anh muốn nêu ra với các em ở đây:

1) Tuổi các em phần đông đều hăng say trong các công tác Xã hội cả. Nhưng, có hai sự hăng hái khác nhau: Một số em chấp nhận các hoạt động hướng tha là tốt, là đẹp, nhưng chỉ chấp nhận rồi thôi chứ không tham dự trực tiếp vào việc thể hiện các hoạt động đó như một số em khác. Tiếc rằng, số em ở thành phần sau này lại không được bao nhiêu. Đi gắn huy hiệu nghĩa quyên ư? Mắc cở thấy mồ đi! Đó, nếu em trả lời như thế, em ở thành phần thứ nhất. Theo ý anh, chưa hẳn những em hăng hái trong việc đi gắn huy hiệu đã quá đáng khen, vì có em thích đi vì ham chơi với chúng bạn, vì bắt chước... nhưng ít ra, em đó cũng đóng góp được phần nào. Ít vẫn hơn không.

2) Cũng chính vì còn trẻ, còn nhiệt huyết, còn hồn nhiên, mà nhiều khi các em bị những người lớn không thực tâm, lợi dụng Anh không đưa ra thí dụ vì e khiến các em nản lòng, mà chỉ khuyên các em: Hãy hỏi ý kiến các vị trưởng thượng trong gia đình như cha mẹ, anh chị.. trước khi tham dự một công tác Xã hội nào đó. Ngoại trừ trường hợp gia đình em quan niệm sống ích kỷ, còn thì anh tin, bao giờ, các vị đó cũng sẵn sàng cho em những ý kiến tốt.

Tóm lại, Anh muốn nhắc nhở các em:

— Công tác Xã hội là một hoạt động tiêu biểu cho tinh thần tuổi trẻ.

— Nên tham gia trực tiếp các công tác hơn là đứng một bên rồi vỗ tay.

— Hỏi ý kiến cha, anh để khỏi bị lợi dụng.

Anh ước mong các em của anh, những cô cậu bé trong KVHP, hăng say tham gia các hoạt động vì người. CHO LÀ NHẬN đó, các em.

Thân ái,

Anh NGUYỄN-THÁI-HẢI

http://tieulun.hopto.org

Nai nhỏ

Tôn nữ Thu Nga

NAI đứng bên giàn hoa giấy đỏ, thập thò chờ mẹ đi dạy về. Một tiếng động nhỏ sau lưng cũng làm Nai chùn xuống, nấp sau cánh cửa xanh, úi chao, u già mà thấy Nai đứng đây thế nào cũng xách cổ Nai vào nhà — u sợ Nai chơi ngoài sân, nhà chẳng có ai lỡ mẹ mìn bắt mất. Nai không sợ mẹ mìn, vì bên cạnh Nai có con chó Chihuahua nhỏ quanh quẩn. Con chó mà năm ngoái ông già Noel đã cột vào chân giường Nai với mảnh giấy dặn dò rằng nó sẽ làm bạn với Nai, gìn giữ Nai... ôi chao, còn có mục ngăn ngừa không cho Nai ra đường một mình nữa.

Nai ngồi xuống thềm, táy máy bứt rời từng cánh hoa giấy đỏ và mải mê nhìn theo từng cánh bay lăng quăng trong gió đến khi mất biệt .. trò chơi dần dần chán trong sự tĩnh lặng của buổi sáng. Nai bỗng nhiên nghiêng tai nghe ngóng. Bên nhà Cỏ dại vang lên những tiếng đàn mở đầu bản nhạc Giáng sinh quen thuộc mà năm ngoái Chú Út đã bày Nai hát — Nai bước đến hàng rào thưa, ghé mắt nhìn qua nhà Thảo, con bé ngồi ăn lúng búng một cái bánh nhoẽn cười với Nai. Nai cũng nhe hàm răng sún ra cười với nó, Nai thấy sau cánh cửa phòng khách một cây thông phủ đầy tuyết trắng. Nai say sưa ngắm những trái châu sáng lóe sinh đẹp...

— Kìa Nai, qua đây chơi con.

Bố Thảo từ trong phòng đi ra, ông cười với Nai, đôi mắt long lanh dưới vành nón kết. Bộ quân phục của ông láng và thẳng làm Nai nhớ bố Nai quá... Nai lắc đầu:

— Thưa... mẹ cháu không cho ra đường.

— Nai ngoan ngoãn quá. Ồ này Thảo đừng làm nhầu quần áo bố...

Con bé Thảo vừa ôm chầm bố nó nhỏng nhẻo, bị la bèn xịu mặt xuống. Bố nó nhìn xuống rồi cúi ẵm nó lên tay. Nai muốn cười quá, con bé lớn hơn Nai gần hai tuổi mà còn đòi bế ẵm; thế nhưng Nai không cười. Nai nhớ bố, bố đi xa một tháng không về để ẵm Nai và để chơi trò cỡi ngựa với Nai. Nai hay hỏi mẹ bố con ở đâu bây giờ ? Để trả lời mẹ vẽ ra một chiếc tàu xám, người lính tím đi lênh đênh trên những con sóng bạc tại một nơi nào xa xôi trên tấm bản đồ đầy màu sắc rực rỡ. Bố Nai đi xa thế, giờ này chắc bố nghiêng ngửa trên đầu sóng và không biết đến bao giờ mới trở về. Nai buồn buồn quay vào thềm nhà, đôi mắt đăm chiêu nghĩ ngợi chợt Nai nhảy nhổm reo lên:

http://tieulun.hopto.org

— Mẹ về, mẹ về, u ơi!

Nai cuống cuồng chạy xuống bếp la lớn:

— U ra mở cổng cho mẹ, mẹ về rồi nhanh nhanh lên.

U già quậy nồi cơm sôi sùng sục gắt lên.

— Từ từ đã, cơm sôi đây nầy, thấy chưa?

U moi túi, ném lên bàn chùm khóa cửa, Nai cầm lấy chạy ra sân, lúi húi mở ổ khóa to tướng. Mẹ nhìn Nai mỉm cười, chú nhỏ lóay hoay trông ngộ nghĩnh quá sức. Mẹ bước vào khung cửa ngỏ Nai vừa mở rộng, cúi xuống mi mi đôi má Nai hồng hồng rồi xoa mái tóc tơ mềm:

— Sáng nay Nai làm gì? Nai có học được chữ nào không?

Nai hớn nở cầm tay mẹ, tay kia khư khư giữ cái ví da của mẹ đeo lòng thòng gần sát đất. Nai nhoẻn cười:

— Con vẽ bản đồ Việt Nam.

— Con vẽ làm gì vậy?

— Để khi nào bố về con hỏi bố tàu bố đậu chỗ nào.

Mẹ bật cười:

— Con vẽ được à? Đưa mẹ coi chút.

Nai buông tay mẹ lôi từ trong túi áo ra tờ giấy xếp nhỏ — mẹ cầm lấy mở ra xem; mẹ thấy một con giun đen ngoằn ngoèo và một lằn bờ biển xanh ngắt. Mẹ lại mỉm cười, cúi xuống bên má Nai. Áp mặt mình vào mái tóc con, mẹ hình dung ra một con tàu lênh đênh ở xa xăm và nỗi nhớ bỗng dâng lên đầy mắt.

□

— Mẹ không dựng hang đá hả mẹ? mẹ gật đầu, thấy mặt Nai bí xị mẹ kéo Nai vào lòng thủ thỉ:

— Nếu bố không về Noel nầy Nai vui không?

Nai lắc lắc đầu, mắt chơm chớp buồn bã.

— Mẹ cũng không vui nên không muốn làm gì hết.

Nai ngây thơ nhìn mẹ.

— Mẹ không biết làm hả? Mai mốt lớn Nai sẽ làm cho mẹ nghe.

Mẹ mỉm cười và mimi lên má Nai:

— Thôi, Nai đi ngủ đi, đêm nay mẹ con mình cầu nguyện cho bố về ngày mai nghe con.

Nai sốt sắng gật đầu. Lon ton chạy vào phòng, Nai lấy ra bức tượng của Chúa. Đến một bên mẹ. Nai chắp hai bàn tay nhỏ... Đọc xong kinh nguyện tối, Nai cầu nguyện ông thánh Giuse cho ngày mai bố về, vì ở trường ma sơ dạy rằng ông thánh Giuse rất yêu thương con nít. Nai là con nít và lại hay ngoan ngoãn vâng lời. Nai hy vọng lắm.

□

Một đôi môi rung động làn mi khiến Nai giật mình tỉnh dậy, ánh nắng làm Nai chói mắt kinh

http://tieulun.hopto.org

khủng. Bàn tay nhỏ của Nai chạm vào cái cằm nhám nhám, hơi thở nồng nàn, nai tỉnh hẳn, Nai ôm chầm cái bóng trước mặt mình la lớn.

— Bố, trời ơi, bố về.

Âm thanh thảng thốt của Nai làm bố mẹ bật cười. Bố mẹ thương hai tiếng kêu « trời ơi » hốt hoảng của Nai lắm. Nai dụi đầu vào cổ bố. Hơi da thịt bố nồng nàn mùi biển mặn quen thuộc vô cùng với khứu giác Nai. Bố nâng đầu Nai ra, chùi một vệt ghèn còn đọng bên khoé mắt lóng lánh.

— Thôi con, để bố đi tắm một chút.

Nai quyến luyến ngồi lên đùi bố, đôi tay vòng quanh lưng bố. Nai ngước lên, say sưa ngắm gương mặt đen thui của bố tuy có đôi mắt long lanh những niềm yêu dấu. Nai sung sướng quá muốn hét lên thật to cho thỏa chí, cho u già giật mình sợ sệt nhưng Nai sực nhớ ra, Nai tuột khỏi chân bố chạy đến giở pho tượng ông Thánh Giu Se lấy đưa cho bố miếng giấy nhỏ — Bố mở ra nhìn —, môi bố nở nụ cười vì bố thấy các hình vẽ của con cưng. Một hình chiếc tàu méo mó đi trên những con sóng xanh. Một hình thằng người ốm nhom đầu đội nón kết đang bước vào căn nhà có hai mẹ con đứng chờ nơi cửa — Bố ôm vai đứa con nhỏ bé, lắng nghe quả tim mình đập những nhịp rộn rã. Riêng Nai, Nai đứng im trong lòng bố lắng nghe tiếng u già đánh trứng quệt trong chiếc tô men. Nai cảm thấy mùi trứng chiên thơm ngát mũi và tiếng mẹ thánh thoát vang lên :

— Kìa, hai bố con ra ăn điểm-tâm cho mau để ở nhà vừa dọn hang đá vừa trông nhà cho mẹ với u già đi chợ. Còn phải mua thức ăn cho Réveillon nữa chứ...

Tôn-nữ Thu-Nga

LỄ GIÁNG SINH

Từ đời xưa đời xưa, Lễ Giáng Sinh là mùa của sự vui vẻ và lòng bác ái của tín đồ Thiên Chúa, là mùa mà các gia đình xum họp, khi các trẻ em ở trường trở về nhà, khi các cuộc cãi cọ được giàn xếp, khi ta được nghe những lời hát mừng trên khắp các đường phố, khi nhà cửa được trang hoàng các cây xanh bốn mùa, và trên bàn nhà nào cũng sắp đầy các thức ăn ngon lành.

Trong mùa đó các kẻ nghèo được chia xẻ những của ăn thức uống của người giàu. Trong mùa đó, sự cách biệt giữa địa chủ và người lính canh, giữa chủ và tớ không thấy rõ bằng những ngày khác trong năm.

Đó lọ Mùa Giáng Sinh.

MACAULAY
(N.Đ.B. dịch)

http://tieulun.hopto.org

Tục lệ Giáng Sinh trên thế giới

● PHẠM THOẠI DU

THỤY ĐIỂN:

Ngày thánh LUCIA, ngày 13 tháng chạp là ngày mở đầu mùa Giáng sinh tại Thụy Điển và chấm dứt ngày 13 tháng 1. Mỗi gia đình lựa chọn một người con gái tốt trong nhà làm thánh LUCIA. Trang phục theo ngày lễ, cô gái sẽ đi từ phòng này sang phòng khác, khi gà cất tiếng gáy sáng, vừa hát vừa pha cà phê...

ANH QUỐC:

Toàn quốc đều hát mừng Giáng Sinh. Mỗi nhà đều đốt một ngọn nến trên cửa sổ biểu hiệu của lời hát Giáng Sinh. Vào đêm, tiếng hát vọng vang từ các đường phố đến thôn làng. Những cô và cậu waits (hát dạo) đi từ cửa nhà này sang cửa nhà khác, cao giọng hát mừng. Tục lệ ngày Giáng Sinh Anh Quốc cho phép người vô gia cư trong đêm này được trú ngụ và tiếp đón nồng hậu nếu tới nhà nào.

BA LAN:

Lễ Giáng Sinh tới với dân tộc Ba Lan khi ngôi sao đầu xuất hiện trên vòm trời cao. Để cầu may mắn trong năm, người ta ngồi bàn ăn theo số chẵn, tránh thực khách số lẻ, và bao giờ cũng dành một chiếc ghế cho Chúa Hài Đồng. Người ta chia nhau từng phần «OPLATEK» đã được làm phép tại nhà thờ. Sau bữa tiệc Giáng Sinh là hát...

Ý ĐẠI LỢI:

Tại vùng quê Ý Đại Lợt, các mục đồng xuống đồi và đi từng nhà hát «CAROL». Nơi nào tiếp đón nồng nhiệt, họ để lại một cái thìa gỗ. Họ cũng hay hát tại các tiệm mộc để mừng thánh JOSEPH, Ông thánh làm thợ mộc.

ĐAN MẠCH:

Năm giờ ngày lễ Giáng Sinh, tất cả mọi người nghỉ việc. Chuông nhà thờ vang động khắp nơi, dục giã người đi lễ, toàn gia về nhà ăn tiệc Giáng Sinh có cháo và ngỗng quay. Cả gia đình sau đó nắm tay nhảy vòng quanh cây Giáng Sinh hát.

NA UY:

Dân chúng Na Uy ăn mừng Giáng Sinh cho cả cá, chim muông. Người ta bó rạ trên đầu các cây nến để làm tổ cho chim. Tất cả lưới cá, bẫy chim đều được cất đi. Trẻ nào chăm sóc vật giỏi sẽ được thưởng Chocolate và bánh Sand Bakel tại bếp.

ĐỨC:

Mùa Giáng Sinh tại Đức bắt đầu 4 tuần trước ngày chính thức. Mỗi gia đình đều kết một vòng hoa Mua Tiên Giáng Sinh. Vòng hoa này có băng đỏ, treo lên trần hoặc để trên bàn có 1 ngọn nến. Cứ mỗi tuần qua, một ngọn nến lại được đốt lên.

PHẠM THOẠI DU
(theo Thông Cảm)

http://tieulun.hopto.org

thơ

Thơ tặng Bé Đêm Noël

1.— Bé quỳ xem Lễ

Bé quỳ hát giữa giáo đường
Áo bay trắng ngát hồn vươn lên trời
Tiếng kinh vọng lại đôi lời
Chúa nằm ở đó sáng ngời ánh sao.

2 — Chúa hiền như búp bê

Chúa nằm mắt mở ngọt ngào
Hai tay mở rộng như chào thế-gian
Chúa hiền như búp bê ngoan
Nhìn em nở nụ cười chan chứa lành.

3.— Đêm Noël ở nhà Bé

Lửa reo tí tách trong lò
Trong gia đình đã chuyện trò đông vui
Hương nồng cơn lạnh cũng lui
Bánh ngon đã cắt chờ chui vô lòng
Ngoài kia gió thổi phập phồng
Người đi lễ muộn đã thong thả về.

THẬP CẨM

PHÚC ÂM HỒNG

hồi chuông vào lễ nhẹ nhàng
em thiên thần nhỏ dịu dàng quỳ bên
ta nhìn mắt bé trông lên
ngỡ vì sao sáng trời đêm lạc vào
đâu đây âm phúc nhẹm mầu
trong ta trăm đóa hoa ngầu nở đầy...

TRẦN THỊ NGUYỆT MAI

NHỮNG BÔNG HỒNG MỪNG GIÁNG SINH

● *mới mùa giáng sinh nào*
vòm trời đầy trăng sao
mưa thưa và gió nhẹ
em đi lễ rừng me.

● *trên tháp cao giáo đường*
đèn hoa giăng rực sáng
trên mội người rạng rỡ
trên môi em cùng mơ

● *những cơn buồn năm tháng*
quên theo dĩ vãng rồi
nhiều bông hồng mới nở
kết dày trên vàng môi

● *trên tháp cao giáo đường*
chim bồ câu trắng đậu
trên đỉnh trời em lớn
niềm vui xanh xanh hơn.

LA-TY

http://tieulun.hopto.org

Ô chữ

● *Tam-Anh*

Hãy làm đúng hàng ngang rồi nhìn vào khung tô đậm hàng dọc, các bạn sẽ thấy chủ đề của ô chữ.

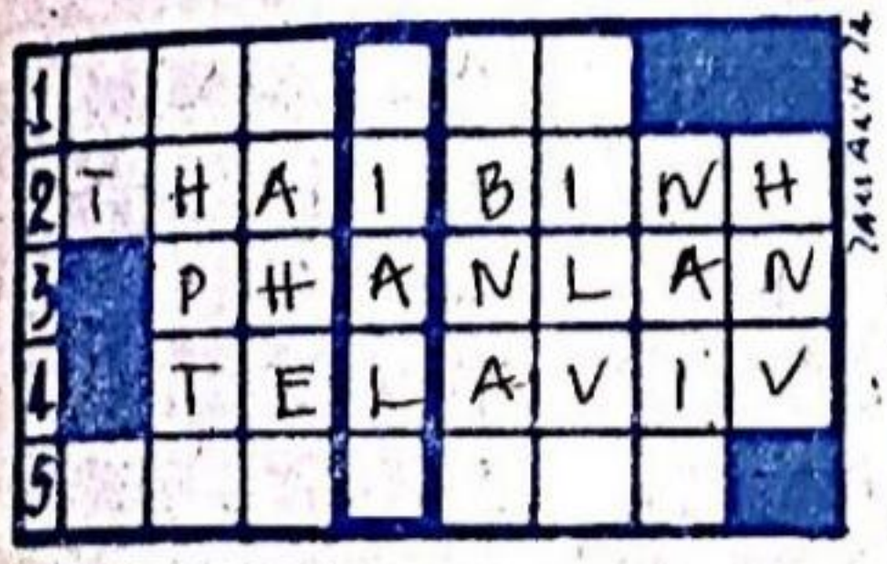

1.— Dãy núi nằm giữa sông Nhị và sông Đà.

2.— Con sông do ba sông Cầu, Thương và Lục Nam hợp lại.

3.— Quốc Gia có nhiều hồ nhất Âu-Châu.

5.— Đảo lớn ở phía nam Thổ-Nhĩ-Kỳ.

Giải đáp :

● C H Y P R E ●
● T E L A V I V
● P H A N L A N
T H A I B I N H
● ● ● V O I N

sưu tầm

● **YAOURT**

Yaourt là thần dược cứu người khỏi chết bất tử Không quảng cáo láo đâu nhé. Sự thật là thế. Bác sĩ George Mann thuộc Đại học đường Vanderbilt Tennesseo Hoa-Kỳ vừa khám phá thêm một tánh chất của Yaourt là làm tan biến chất Cholesterol (do gan tạo ra) khi chất này làm nghẹt mạch máu. Một chứng bịnh thường chết bất tử.

Ngoài ra, Yaourt còn có nhiều dược tính công dụng cho cơ thể đã được công nhận từ trước : Trị chứng táo bón, chống lên cân mập mạp. Và... sống dai. Vậy, các bạn cứ đớp kỹ vào đi nhé.

QUY ĐÌNH

● **BỆNH TẬT**

1) Bệnh thông thường nhất trên Thế giới mắc phải là bệnh Conyza (cảm lạnh) và đau răng.

2) Bệnh hiếm hoi nhất là bệnh Kuru, tức bệnh cười, là bệnh chỉ mới xảy ra một lần cho bộ lạc Fore ở miền Đông Tân Guinée. Chết 100o/o.

3) Bệnh hay lây nhất là bệnh phổi, ho lao, tỉ số chết lên tới 99,99o/o.

4) Bệnh ít lây nhất do vi trùng, là bệnh hủi.

NGUYỄN-THỊ TƯỜNG-NGHI

http://tieulun.hopto.org

— NGUYỄN THỊ THANH (XM) : Đã nhận em và các bạn vào KVHP. Không có điều kiện gì cả em à. Lập bút nhóm à ? Cái đó thì tự do. Nhưng theo ý anh, các em còn nhỏ quá, nên để dành thì giờ cho việc học thì hơn. Có rảnh thì viết bài gởi về KVHP tưởng cũng đã đủ. Mến.

— PHAN THY HUYỀN THOẠI (LT) : Sao hôm ấy không làm quen với anh ngay, hở nhỏ khềnh ?

— LAN PHƯƠNG (GĐ) : Đề nghị em dùng tên thật, chịu không ? Cũng đề nghị em đến Trụ sở Hội Nữ Hướng Đạo để hỏi thêm các chi tiết cần thiết. Mến.

PHẠM THOẠI DU (SG) : Đang chờ tuyển tập của nhóm Du đây. Hứa sẽ giới thiệu, còn phê bình thì... hậu xét nhé ! Anh 24 chứ không phải 23 và sắp có cháu bé. Mến lắm.

— NGUYỄN THỊ TƯỜNG NGHI (PR) : NAELĐ là một nhóm anh em hết nghĩa nên không thu nhận đoàn viên Nghi à. Chờ Nghi ở BH đấy. Trả lời câu hỏi cuối thư của Nghi của phần trả lời PTD rồi đó. Mến.

— PHAN LỆ NGA (ĐH) : Đề nghị em cứ viết thử mỗi loại một truyện. Viết nhiều sẽ tự tìm ra khuynh hướng của mình em à. Cứ viết thư cho Hạnh và Phúc. Tự nhiên là được rồi.

— TAM ANH (SG) : Việc thực hiện Đặc san NAELĐ đã ngưng. Hiện, anh chỉ cho làm các số nội san có tính cách nội bộ. Anh là trụ chính chứ. Cỏ cả thầy bảy anh em và anh xem 6 đứa em như ruột thịt vậy. Mến Tam Anh lắm, khi nào có hoạt động gì mới, Tam-Anh tham dự nghe !

● Bài Nhận Được :

NT — Trần thị Nguyệt Mai — Lệ Uyên Minh — Phạm Việt Hùng — Uyên Anh Thụy Vũ — Liêm Tuyết-Loan — Nguyễn thị Hương — Phạm Hoàng Ân — Ái Diên Thùy-Trang — Hạ Trắng — Nguyễn thị Tường Nghi — Phạm Thoại Du — Nguyễn Thanh Đạm — Thiên Di — Quy Đình — Tam Anh — Vân-Thiên Hạ Nhã Trúc — Huỳnh Kỳ-Hạnh Antigone — Hoài Linh Vũ — Thủy Âu — Mây Mùa Thu — Vũ-Ngọc Thùy Dung — Lê Anh — Hoàng Thanh — Nguyễn thị Kim-Hồng — Thụy Đỗ Hạ Huyền — Hoài Vi — Thái Linh — Mộng Điệp.

Bài sẽ đăng :

Đấu Võ (Thủy-Âu) .Hạt Bí Ngô (Võ Ngọc Thùy Dung).

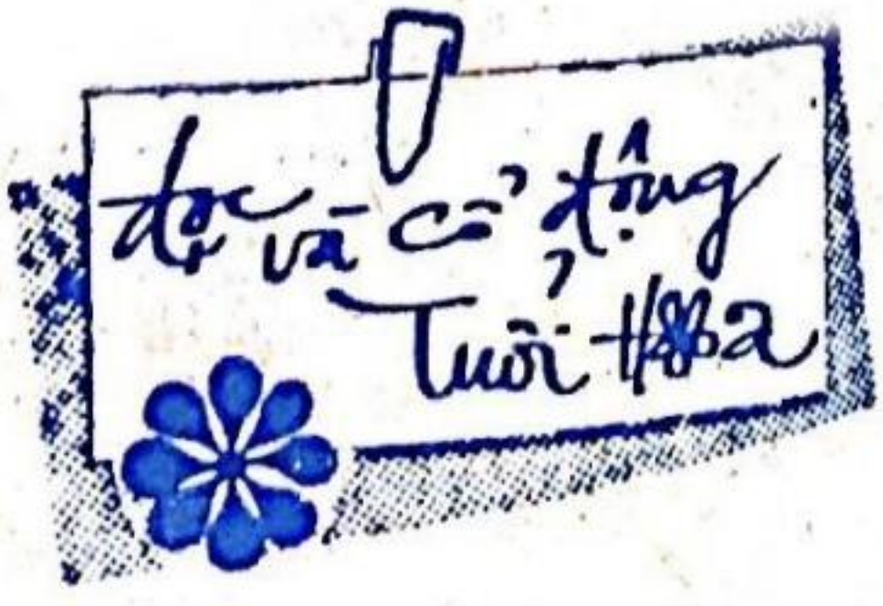

http://tieulun.hopto.org

DZÍC DZẮC

ĐẦU BÒ phụ trách

□ MÓN KHAI VỊ

Thấy ông TKTS « biểu » số tới — tức số này đây — là số đặc biệt, Đầu Bò tui cũng bắt chước gọi Dzíc Dzắc kỳ này là kỳ đặc biệt. Cái đặc biệt thứ nhất: Món khai vị hôm nay *được dành riêng cho bọn tóc cụt* mà thôi. Vậy thì ĐB tui xin có lời cáo lỗi cùng các đấng tóc dài của mục ta, và mời các đấng cứ việc đọc tiếp cho. Riêng các cậu, xin vui lòng quay ngược trang báo lại, đọc ở góc trên bên trái, món dành riêng để sẵn ở đó.

Xin đa tạ, các cô lẫn các cậu.

1.

Cái đặc biệt thứ hai: Ông bạn tác giả món chua ngọt dưới đây có cái tên hơi... đặc biệt: TẠ TƠ VƯƠNG — đầu nặng ngàn cân, đuôi lại nhẹ tênh! Câu hỏi của ông bạn cũng lại không được cân đối cho lắm: Con gì càng lớn càng... nhỏ?

Ơ hơ... Hỏi ấm ớ cứ như là tổ sư dzíc dzắc không bằng. Càng lớn thì càng bự, càng cao ráo đẹp trai (và... không thể phạm tội!!!) chứ lị?

Nhưng chắc chả phải con nhền nhện đâu, ông Tơ Vương hỉ?

2.

— Reng .. reng... reng...
— Alô, dạ Đầu Bò tôi nghe?
— Bài đâu, ông nội? Chef typo ảnh đang đòi bài như đòi nợ tớ đây này.

— H.T. đó hở? Đang bí đây ông ạ...

— Bí thì cũng phải có bài gấp cho tôi. Bộ sáng ra chưa có gì vào bụng sao?

— Thì vẫn cơm chiên xịt xì dầu như thường lệ.

— Hèn chi... Cơm chiên Dương Châu ăn còn bị táo bón nữa là thứ xịt xì dầu của cậu... À này, đố cậu biết *cơm gì không thể ăn điểm tâm được* không nào?

— A... ông tính dzíc dzắc tôi đấy à? Alô... alô... Hắn « cúp » máy rồi!

Đích thị là dzíc dzắc đó, bà con.

3

Món này bỗng dưng mà vớ được, khi ĐB ngồi dự thính buổi nói chuyện về *Một cách để nhớ bản đồ VN* của anh NGUYỄN THÁI HẢI và Nhóm AELĐ hôm 10.11.74 tại Tòa soạn. Trong khi dùng trợ huấn cụ ráp thành bản đồ Trung phần, ông AC/N.AELĐ cầm cái tỉnh Bình Định — xin lỗi, miếng cạc tông có hình cái tỉnh Bình Định —

(*xem tiếp trang 59*)

□ MÓN KHAI VỊ:

Theo sự ước đoán rất chính xác của Đầu Bò thì trong 5.000 độc giả tóc dài của mục ta kỳ này, có đến 4985 cô — tức 99 phết 7 phần chăm — đã vội vã quay ngược trang báo lại để coi cho bằng được món khai vị dành riêng này. 15 cô còn lại là các độc giả không may bị khiếm thị từ nhỏ. Amen.

TÁI BÚT: Món này mơ nuy ghi là TÒ MÒ.

http://tieulun.hopto.org

tuổi hoa và bạn đọc

— **NHƯ SƠN**. Đà Lạt (?) Cảm ơn và xin cho những bài mới. « Tím » quá chừng chừng như vừa rồi sao đăng được ?

— **HIẾU THUẬN**, Sàigòn. Đồng ý chứ. Có là gửi ngay cho nóng sốt nhé. Chúc lại em nồng nhiệt hơn thế.

— **HẠNH PHÚC**, Thủ Đức. Tên nghe bắt mê.. Em viết cảm động quá chừng đi. Một số bạn đọc « lận đận » để đọc TH, trong khi TH cũng lận đận không kém để có mặt với đời. Ai cũng biết thế, cần gì phải tả oán hoài cho thêm buồn lòng nhau. Chúc em vui, ngoan, và học giỏi đều đều như vậy nhé.

— **NGUYỄN HỮU DUNG**, Thủ Đức. Nhật ký, không dùng được. Em nên viết chữ lớn hơn và dễ đọc. Anh em ấn công thích chữ rõ ràng chứ không khoái chữ bay bướm. Nhớ nhé.

— **DUY ĐẠO TDS**. Sàigòn. Cảm động về sự rất quen và cũng rất lạ. Tất nhiên bây giờ không lạ nữa rồi, phải không anh ? Rất mong đọc thư anh thường.

— **VŨ THỊ THOẠI LAN**, Sàigòn. Tội nghiệp, không biết cồ cháu dài bao dai rồi ? Thông cảm cho chú, mãi hôm nay mới đọc tới biết sao giờ. Bài nhận đủ cả. Chúc cháu như ý.

— **GS. PHƯƠNG ĐỨC HẢI, THPS**, Phong Dinh. Cười cợt cho vui không ngờ cũng hấp dẫn được hai người bạn già (?). Cảm ơn hai anh, nhưng là Đầu Bò thôi, không có đầu bướu đâu. Chúc hai anh vui trẻ luôn luôn — (ĐB).

— **NGUYỄN NGỌC TUẤN, CV**. Lâm Bích. Tạm coi TH. là thi văn đoàn, cũng được. Sao lại chờ đăng rồi mới gửi tiếp ? Cám ơn lời cầu chúc của em.

— **MỸ DUNG**, Sàigòn. Nhà Sách Đức Mẹ bên cạnh Tòa Soạn có đầy đủ sách và báo TH. Em ở ngay Sàigòn cần gì phải dùng bưu phiếu. Về câu hỏi chót, anh có một đề nghị cho Dung nhưng tìm địa chỉ liên lạc không thấy. Em ghé TS vào sáng Chúa Nhật gặp anh nhé. Đầu Bò hắn gửi lời... chia buồn đó.

— **NHƯ Ý**, Huế. Bằng lòng gấp. Gửi như cháu đã gửi thư chú sẽ nhận được. Viết một mặt giấy là để tiện việc sắp chữ : Khi cần có thể xé ra cho hai ba người sắp chữ, nếu viết hai mặt bài sẽ bị lẫn lộn hết. Rất mong được đăng bài của cháu.

— **BÙI THỊ NGỌ LAN**, Cần Thơ. Bận lắm cho anh « hồi âm » trên báo được rồi, nghe. Đọc TH đều đều là ở trong GDTH rồi đó bé ạ. Chúc em ngoan ngoan.

— **TÂM LYNH**, Kiên Tân. Cám ơn. Thơ em ngộ quá, há ?

— **VŨ THỊ KIM YẾN**, Biên Hòa. Cố gắng, viết cẩn thận, chắc chắn sẽ có ngày « thỏa lòng mong ước » mà. NTL buồn thảm quá.

— **TỪ NGỌC XUÂN**, Chợ Lớn. ST xác nhận đúng là người Hawai sử

http://tieulun.hopto.org

dụng chữ W như là một nguyên âm. (Theo cuốn Cryptography, The Science of Secret Writing của NXB Dover, Nữu Ước). Cám ơn em đã theo dõi thật kỹ.

— HẠ LAM, Khánh Hội. Thành thực mừng cho cháu. Được học, và cảm thấy thích thú, thoải mái trong việc học... nhất cháu rồi. Cầu chúc hạnh phúc và niềm tin luôn luôn ở bên cháu. Thơ, sẽ đăng.

— LÊ TRƯỜNG HẬN, Tây Ninh. Lâu lâu gặp lại một người cũ, vui và thấy lên tinh thần lắm. Hình như anh đi dạy ? Mong được đọc thư anh luôn. Thân mến.

— TRẦN LÊ NHƯ AN, Phan Thiết. Những cây viết đó đã nghỉ viết hoặc tạm nghỉ viết vì bận việc, hay bận học. Chú có thể chuyền thơ cháu cho chị T.T. Hậu. Muốn có Nội san NAELĐ, cháu thử viết thư cho anh N.T. Hải bên KVHP. Các nhóm khác chú không được rõ. Cám ơn cháu : TH. sẽ đường ta ta cứ đi dài dài.

— THỤY NGHI, Đà Nẵng. Câu 1 : Bằng lòng. Câu 2 : Em kiếm món quà khác cho các bạn đi. Như vậy là rõ ràng. Không được buồn nghe bé.

Anh TRẦN HỮU NGHIỄM, Huế. Mãi đầu tháng 11 mới được đọc mấy chữ của anh gửi. Cám ơn anh và Nhập Cuộc rất nhiều. Chúng tôi phải ngỏ lời trước thì mới phải. Chúc anh vui khỏe và mọi điều như ý.

LÊ KHANH, Saigon. Em mang tay bản thảo đến TH có gì trở ngại đâu ? Hỏi bác Nguyễn Trường Sơn trong giờ làm việc nhé.

SÁCH BÁO MỚI

— SAU LƯNG MẶT TRỜI. Tập thơ của 10 tác giả : TRẦN NGUYÊN DIỆM — NGUYỄN THỊ HẢO — TRẦN HỮU NGHIỄM — LÊ THANH LIÊM — NGUYỄN TỊNH THỌ — NGUYỄN SƠN HÀ — PHAN PHỤNG VĂN — CHÍ TỬ — BẢN TRẦN và XUÂN HỮU.

Nhập Cuộc xuất bản. 20 trang, ấn phí 100đ.

Thành Thực cảm ơn Nhà Xuất Bản và ân cần giới thiệu với bạn đọc yêu thơ.

CHÚC MỪNG

Thành thực Chúc mừng

Cô dâu ĐẶNG-MỸ-XUÂN

và

Chú rể VŨ-ĐÌNH-THẮNG

Trăm năm Hạnh phúc

Và xin chia vui cùng Ban tam ca Chim Cút.

HÀ TĨNH

http://tieulun.hopto.org

NGHỆ THUẬT TẶNG QUÀ

(tiếp trang 46)

Câu chuyện kết thúc bằng những giòng nước mắt của Hạnh Phúc — chan hòa và thắm thiết hơn bao giờ. Mỗi người hy sinh chính bảo vật quí nhất của mình để làm quà cho vợ, cho chồng... Những món quà giờ đây trơ trẽn, vô dụng nhưng là những chứng tích hùng hồn nhất của hạnh phúc.

Câu truyện mang đầy đủ mọi ý nghĩa của việc tặng quà vậy.

☐ CUỐI CÙNG ai bảo với bạn người Tô Cách Lan là hà tiện? Không, người Tô Cách Lan cũng hào phóng lắm chứ! Có một Ông già Tô Cách Lan, trong giờ hấp hối cho mời một vị chưởng khế đến để lập chúc thư. Ông đọc cho vị chưởng khế ghi lần lượt thân nhân, bạn hữu và cả hàng xóm lẫn kẻ ăn người làm, để lại cho người năm trăm đô-la, kẻ một đôi ngàn, có người lại chỉ vài trăm đô la v.v... tùy theo liên hệ và ý muốn của ông.

— Nhưng, thưa ông Mc Dougall — vị Chưởng khế ngắt lời — những món tiền này hiện ông để tại đâu ạ.

— Tôi... Tôi — lão mệt nhọc nói — chỉ muốn chứng tỏ cho mọi người thấy lòng tốt của tôi thôi... Chứ tôi làm gì có đồng đô-la nào đâu...

Thưa bạn, như thế hà tiện cũng đâu phải là chướng ngại vật ngăn cản chúng ta với niềm vui do việc... bố thí mang lại? Ăn thua là ở tấm lòng...

Song Thất

BỆNH HANSEN (CÙI) TRỊ MIỄN PHÍ

Bệnh Hansen (Cùi) biết sớm trị rất mau lành.

Kim châm không đau, lửa đốt không nóng là nghi ngờ chớm mắc bệnh Hansen cần khám ngay tại :

● **Sàigòn :**

— Chẩn Y-Viện Da Chợ-Quán số 192 Bến Hàm-Tử Sàigòn.

— Chẩn Y-Viện Pasteur số 172 Hiền-Vương Sàigòn.

— Chẩn Y-Viện Salvé số 621 Lê-văn-Duyệt Sàigòn.

● **Các Tỉnh :**

— Chẩn Y-Viện số 1 Lý-thường-Kiệt Đà-Nẵng.

— Chẩn Y-Viện Plei Ngao Yut — Pleiku.

— Chẩn Y-Viện Da — Banmêthuột

— Chẩn Y-Viện Cửu-Long ở Cù-Lao-Giêng — An-Giang.

— Các Tỉnh Khác : Hỏi Ty Y-Tế, sẽ có nhân-viên chỉ dẫn.

GÁC LẠI

Vì cần dành chỗ cho bài vở đặc biệt Giáng Sinh, Tòa Soạn gác lại :

— TIM HỒNG.

— TH. KHẮP NĂM CHÂU.

— NOBEL, vị mạnh thường quân và những chuyện hậu trường... lại một kỳ.

Mời bạn đọc đón xem tiếp trong số tới.

T.S.

http://tieulun.hopto.org

DZÍC-DZẮC *(tiếp trang 55)*

lên, hỏi cử tọa: Các em có biết tại sao tỉnh Bình Định lại lớn nhất Trung phần không nào?

Câu trả lời — mang nặng tinh thần dzic dzắc — chính là *một cách dễ nhớ* vậy.

☐ Cuối cùng, không phải ĐB tui hủ bà con, nhưng... coi chừng nghe bà con! Chào chờ gửi báo biếu.

GIẢI ĐÁP KỲ TRƯỚC:

1— Nhốt như dưới đây: Chuồng thứ tư bao luôn ba chuồng kia, và mỗi chuồng đều có số bò lẻ:

2— Được. Nếu tôi đứng ngay giữa Nam cực.

CÁC BẠN ĐÁP ĐÚNG:

Rất tiếc kỳ này chỉ có 3 bạn đáp đúng, tính đến ngày 15.11.74:

TRẦN PHƯƠNG ĐỨC (SGN) PHAN THỊ KIM TUYẾN (SGN). LÊ NGỌC THỌ (ĐNG).

Các bạn trên sẽ nhận được báo biếu số 230.

DẤU HIỆU MỚI CỦA ĐỢT CẢI TIẾN MỚI:

TỦ SÁCH TUỔI HOA

LOẠI HOA TÍM

PHÁT HÀNH TRONG THÁNG 11 và 12-1974:

NGÀY THÁNG NÀO

Truyện Hoa tím
của TÔN NỮ THU DUNG

KẺ LẠ MẶT TRÊN HẢI CẢNG

Truyện Hoa đỏ
của Minh Quân

TRONG CƠN GIÔNG BÃO

Truyện Hoa đỏ
của NAM QUÂN

THẦM LẶNG

Truyện Hoa tím
của Thùy Hương

TUỔI HOA số tới

Tất Niên

☐ Họa Sĩ VI-VI và «ÔNG NGHÈ VINH QUY»

Mẫu bìa đẹp và lạ chưa từng thấy trong lịch sử TUỔI HOA.

Phát hành ngày 1-1-75

Giấy phép số 5867/CDV/TT/BC1 ngày 9-1-62
In tại nhà in riêng của Tuổi Hoa

Giá: 80đ.

http://tieulun.hopto.org

— *Nhận thấy các gia đình trong tòa nhà này — như tình trạng chung của hầu hết các « chung cư » khác ở các đô thị — sống cách biệt và hời hợt với nhau quá, nhiếp ảnh viên Peter Nemetschek bèn nghĩ cách nối vòng tay lớn. Ông đến từng căn nhà xin chụp hình các người trong gia đình, rọi thật lớn, và đem treo ngay trước cửa sổ của họ ở mặt tiền chung cư. Cả nếp sống trong tòa nhà bỗng thay đổi : người ta bắt đầu làm quen nhau, điện thoại thăm hỏi nhau, và từ đó khám phá ra rằng chung quanh họ có những láng giềng thật đáng yêu mà trước đây họ không có dịp hay biết !*

Một đề tài rất đáng cho những người thành phố suy gẫm, nhân mùa Giáng Sinh.

http://tieulun.hopto.org